

เล่ม

2

คำสอน

[HTTPS://DHAMMA01.BLOGSPOT.COM](https://dhamma01.blogspot.com)

คุณครูไม่ใหญ่

หลวงพ่อรัญมชโย

คำสอนคุณครูไม่ใหญ่ เล่ม ๒

โดย หลวงพ่อธัมมชโย (ไชยบุญย์ ธมฺมชโย)

บรรณาธิการบริหาร	ขวัญจิตต์ จิตสินธุ
เรียบเรียง	จารุวรรณ วศินสกุล
กองบรรณาธิการ	พระตรีเทพ ชินงุโร พระมหาวิริยะ ธมฺมสารี ป.ธ.๙ พระมหาวรวิทย์ วิสุทฺธโย ป.ธ.๕ พระมหาทักษันตณัฐ พยตตชโย ป.ธ.๕ ระพีพรรณ ไวกักดี ดร.ชนิดา จันทราศรีไศล บ.ศ.๙ ศุภลักษณ์ พฤทธิพงษ์ศิริ วลัยลักษณ์ มงคลกาวี ไพบูลย์ สืบสาย สุพัตรา เงินขาว วัชรรา มโนศรีบุญกุล สุธิดา จินดากิจบุญกุล อรอนงค์ สาสิทธิ์ จินดา ช่วยเกิด สุพิชญา ศรีสุกุล อภิขญา ยวดชัย
ลำดับเนื้อหา	พระมหาธรรมสถิต ธมฺมธิตโต ป.ธ.๙
ภาพและปก	พระไชยยศ ยสวโส
รูปเล่ม	สุดปรารถนา จารุชาติ
พิมพ์ครั้งที่ ๑	วันวิสาขบูชา ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
ลิขสิทธิ์ / ผู้จัดทำ	วัดพระธรรมกาย
พิมพ์ที่	บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

หลวงพ่อดมฺมชโย (ไชยบุญย์ ธมฺมชโย).

คำสอนคุณครูไม่ใหญ่ เล่ม ๒.-- ปทุมธานี : วัดพระธรรมกาย, ๒๕๖๐.

๑๗๒ หน้า.

๑. ธรรมเทศนา. I. พระไชยยศ ยสวโส, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

๒๔๔.๓๐๘

ISBN : 978-616-440-090-0

คำสอน คุณครูไม่ใหญ่

<https://dhamma01.blogspot.com>

หลวงพ่อร่มมชโย

P. Yad

คำนำ

โลกต้องการความสว่างจากดวงตะวันและจันทร์ ฉันใด

ชีวิตของผู้คนในโลกนี้ก็ต้องการความสว่างแห่งธรรมจากผู้รู้ทั้งหลาย
มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นต้น ฉะนั้น

คำสอนของหลวงพ่อรัญมขโย (คุณครูไม่ใหญ่) คือ ธรรมะอันลึกซึ้งและ
ทรงคุณค่า ที่ท่านกลั่นกรองออกมาด้วยถ้อยคำที่ง่ายต่อการเข้าใจ มีความ
แจ่มแจ้งชัดเจน เปี่ยมไปด้วยข้อคิดและช่วยตอกย้ำสมาธิวิปัสสนาให้แก่ทุกคน
ที่สำคัญหากใครนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตจะเกิดประโยชน์อย่างยิ่งทั้งใน
โลกนี้และโลกหน้า

ด้วยเหตุนี้ ทีมงานจึงนำโอวาทของคุณครูไม่ใหญ่ที่ท่านให้ไว้ในโอกาส
ต่าง ๆ มาเรียบเรียงเป็นตอน ๆ และเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต ในบล็อกชื่อ
คำสอนคุณครูไม่ใหญ่ ซึ่งสามารถติดตามได้จาก <https://dhamma01.blogspot.com> นอกจากนี้ยังคัดสรรและจัดหมวดหมู่ธรรมะนำมาจัดพิมพ์
เป็นหนังสือ เพื่อมอบเป็นธรรมบรรณาการในวาระสำคัญต่าง ๆ อีกด้วย

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า **คำสอนคุณครูไม่ใหญ่** จะเป็นกัลยาณมิตรให้แก่
ทุกท่าน ประดุจแสงแห่งธรรมที่นำชีวิตไปสู่เส้นทางที่ถูกต้อง ดึงดูด เต็มเปี่ยม
ไปด้วยความสุข และได้ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าสมกับที่มีบุญได้เกิดมาพบพระ
พุทธศาสนาที่แผ่ร่มเงาให้เราร่มเย็นจนถึงทุกวันนี้

ด้วยความปรารถนาดี

กองวิชาการ ๐๑

P. Yad

สารบัญ

● รู้จริงเรื่องชีวิต

- ๑๔ ๑. โลกในอุดมคติมีจริงหรือ?
- ๑๖ ๒. นรกสวรรค์มีจริง พิสูจน์ได้
- ๒๐ ๓. จิ้งหรีดน้อย..มีนหัวหรือยังเจ้า?
- ๒๔ ๔. บทสรุปงบบดุลชีวิต
- ๒๖ ๕. ปรโลกมีจริง
- ๒๘ ๖. เรามีระเบิดเวลาอยู่ในตัว..คนละหลาย ๆ ลูก!
- ๓๐ ๗. ศักชิงภาพ
- ๓๔ ๘. ทำไมเราต้องรักษาใจให้ใส ๆ
- ๓๖ ๙. เลือกอาชีพให้เป็น
- ๓๘ ๑๐. วิธีแก้ไขอดีตที่ผิดพลาด

● คุณค่าของบุญ

- ๔๒ ๑๑. ทำไมคนเราถึงแตกต่างกัน?
- ๔๔ ๑๒. มนุษย์เหมือนหุ่น..ให้บุญและบาปเชิด
- ๔๖ ๑๓. อานิสงส์แห่งบุญ
- ๕๐ ๑๔. ถ้าบุญไม่ถึง ทำอะไรก็ไม่สำเร็จ
- ๕๒ ๑๕. ให้รวยก่อนแล้วค่อยมาทำบุญ!
- ๕๔ ๑๖. ทำบุญเยอะแล้ว..ขอพักแป๊บ
- ๕๖ ๑๗. ทำไมต้องชวนทำบุญบ่อย ๆ (๑)
- ๕๘ ๑๘. ทำไมต้องชวนทำบุญบ่อย ๆ (๒)
- ๖๐ ๑๙. อย่าเพ้อสร้างบุญ
- ๖๒ ๒๐. เราใช้บุญเก่าทุกวัน
- ๖๔ ๒๑. ความทุกข์ของนักบุญ!
- ๗๐ ๒๒. ทำบุญแล้วอธิฐาน..เป็นการค้ากำไรเกินควรหรือไม่?

● ปรับทรรศนะให้ถูกต้อง เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาและวัดพระธรรมกาย

- ๗๖ ๒๓. เรื่องส่วนตัวให้วางอุเบกขา
- ๗๘ ๒๔. อย่าวางเจียบ! ถ้ารักสงบตอนนี้ ต่อไปจะไม่สงบ
- ๘๐ ๒๕. วัดพระธรรมกาย..ไม่ใช่尼กายใหม่
- ๘๔ ๒๖. พุทธบุตรต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน
- ๘๖ ๒๗. วิชชาธรรมกาย
- ๙๖ ๒๘. วัดพระธรรมกาย..พุทธดั้งเดิม ไม่ใช่尼กายใหม่
- ๑๐๐ ๒๙. วอนสื่อมวลชนได้โปรดอย่าทำลายหัวใจชาวพุทธ
- ๑๐๘ ๓๐. วิกากรรมสื่อเสื่อม บิดเบือน ทำลายพระพุทธศาสนา
- ๑๑๒ ๓๑. เรารักพระพุทธศาสนา
- ๑๑๖ ๓๒. เราตายได้แต่พระพุทธศาสนาตายไม่ได้
- ๑๑๘ ๓๓. ใครบอกว่าวัดพระธรรมกายไม่ทำสังคมสงเคราะห์?

● ฝึกจิต ปฏิบัติธรรม

- ๑๒๔ ๓๔. แก่นสารของชีวิตอยู่ที่ไหน?
- ๑๒๖ ๓๕. สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด
- ๑๒๘ ๓๖. เราเกิดมาเพื่อการนี้
- ๑๓๐ ๓๗. ปฏิบัติธรรมเพื่ออะไร?
- ๑๓๒ ๓๘. เข้าถึงธรรม..ไม่ยาก
- ๑๓๔ ๓๙. ความสุขแท้จริง..อยู่ในตัว
- ๑๓๖ ๔๐. ใจหยุด ใจนิ่ง..เข้าถึงบรมสุข
- ๑๓๘ ๔๑. ใจหยุดนิ่งได้อานิสงส์ไพศาล
- ๑๔๐ ๔๒. จิตที่ฝึกดีแล้ว ย่อมนำสุขมาให้

- ๑๔๒ ๔๓. คือ..ความเรียบง่ายภายใน
- ๑๔๔ ๔๔. อย่าประมาทในชีวิต
- ๑๔๖ ๔๕. ความแข็งแรงมีไว้สร้างความคิด
- ๑๔๘ ๔๖. ยกใจให้สูง
- ๑๕๐ ๔๗. ฝึกใจให้คิดแต่เรื่องดี ๆ กันดีกว่า
- ๑๕๒ ๔๘. ทุกภารกิจ ฝึกจิตได้
- ๑๕๔ ๔๙. ภารกิจกับจิตใจไปด้วยกัน
- ๑๕๖ ๕๐. “สัมมาอะระหัง” กลั่นใจได้
- ๑๕๘ ๕๑. ทางรอดของมนุษย์
- ๑๖๑ วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

รู้จริง เรื่องชีวิต

P. Yod

๑

โลกในอุดมคติมีจริงหรือ?

https://dhamma01.blogspot.com/2017/04/blog-post_15.html

โลกในอุดมคติ ไม่ใช่ไม่เคยเกิดขึ้นในโลกใบนี้
แต่เคยเกิดขึ้นมาแล้ว...นับครั้งไม่ถ้วน

แต่ว่า แต่ละครั้งห่างกัน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงระลึกชาติไปเห็นเรื่องนี้เป็นปกติของท่าน คือ ในยุคใดที่มนุษย์มีศีล ๕ เป็นปกติ มีการบังเกิดขึ้นของพระเจ้าจักรพรรดิ ผู้ที่สั่งสมบุญมาดีปกครองโลก พระองค์ก็ทรงสอนให้มนุษย์ทุกคนในโลก มีศีล ๕ เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤติดุคในกาม เว้นจากการพูดปด เว้นจากการดื่มน้ำเมา สิ่งมีนเมา

โลกในยุคนั้น ฝนจะตกต้องตามฤดูกาล ผลหารากไม้มีรสโอชา มนุษย์จะมีโรคภัยไข้เจ็บน้อย อายุชยยืนยาว มีความรักสามัคคีกัน จะอยู่เย็นเป็นสุขกันมากเลย

แสดงว่าเรื่อง “ศีลธรรม” ไม่ใช่เรื่องธรรมดาแล้วแหละ เพราะว่า ถ้าศีลธรรมเกิดขึ้นที่ใจ ก็จะขยายมาที่กาย แล้วก็ออกมาที่สิ่งแวดล้อม ไปในบรรยากาศ จะเกิดภาวะโลกเย็น

พระเจ้าจักรพรรดิที่ปกครองโลก เกิดขึ้นนับพระองค์ไม่ถ้วน ซ้ำ ๆ โลกไม่เคยถูกปกครองด้วยการรบราฆ่าฟันเลย ถ้าตราบไต่ยังรบราฆ่าฟันกันอยู่ โลกในอุดมคติจะไม่มีวันเกิดขึ้น สิ่งดี ๆ จะไม่มีวันเกิดขึ้นในโลกใบนี้ เพราะว่าผู้ชนะย่อมก่อเวร ผู้แพ้ย่อมจองเวร แล้วก็มี การล้างแค้น ผูกแค้น ล้างแค้น ผูกแค้น ล้างแค้น นี่เฉพาะที่ตาเราเห็นนะ ที่ตาเราไม่เห็นอีก ตายแล้วไปอบาย แล้วก็วนเวียนขึ้นมาฆ่ากัน อยู่อย่างนั้นแหละ ไม่ว่าจะฆ่ากันด้วยเหตุอันใดก็ตาม ความทุกข์ก็จะ ระบาดไปทั่ว

โลกในอุดมคติ เคยเกิดขึ้นมาแล้ว นับครั้งไม่ถ้วน
จะเกิดขึ้นอีกสักครั้ง
ในยุคที่เรามีชีวิตอยู่...ไม่ได้เชียวหรือ

๒๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

๒

นรกสวรรค์มีจริง พิสูจน์ได้

https://dhamma01.blogspot.com/2016/04/blog-post_13.html

เรื่องนรกสวรรค์ อย่าเข้าใจเพียงว่า สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ เอาสวรรค์มาล่อ เอานรกมาขู่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ทรงไปรู้ไปเห็นมา ด้วยญาณทัศนะอันบริสุทธิ์ที่ปราศจากอาสวกิเลส ไปเห็นแล้ว สงสารสรรพสัตว์ทั้งหลาย อาศัยมหากรุณาจึงนำมาอบรมสั่งสอน ไม่ใช่ต้องการให้ใครมารักเคารพ เพราะพระองค์หมดกิเลส ไปนิพพานแล้ว

ชีวิตตัดสินกันที่บุญและบาป ก่อนเดินทางไปสู่ปรโลกว่า
ใจใสหรือใจหมอง

ถ้าใจใสก็ไปสุคติ ใจหมองก็ไปทุคติ

ปรโลกมีคติ ๒ ทาง คือ สุคติกับทุคติ คติทั้งสองนั้นยาวนานนัก
สุคติ สุขก็สุขนาน ทุคติ ทุกข์ก็ทุกข์นาน

ชีวิตหลังความตาย ไม่มีการทำมาหากิน เป็นอยู่ได้ด้วยบุญและบาป
ที่ตัวได้กระทำตอนเป็นมนุษย์

ชีวิตในสังสารวัฏมีความทุกข์ ทุกข์น้อย ทุกข์ปานกลาง ทุกข์มาก
ความสุขไม่มีเลย เราทุกข์จนชาชิน เมื่อเจอความทุกข์ที่ลดลง ก็เข้าใจว่า
นี่คือความสุข แต่แท้จริงคือความทุกข์ที่ลดลงเท่านั้น

เพราะฉะนั้น ชีวิตในสังสารวัฏจึงน่าเบื่อหน่าย เหมือนกองเพลิง
ที่ลุกโชนอยู่ตลอดเวลา จะต้องให้พ้นจากสังสารวัฏให้ได้ แล้วไปสู่อายตน
นิพพานซึ่งเป็นเอกันตบรมสุข สุขอย่างยิ่ง สุขอย่างเดียวไม่มีทุกข์เจือเลย

เพราะเหตุนี้ พระพุทธองค์จึงได้นำความรู้มาสั่งสอนให้ชาวโลกได้
ทราบเกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต เราจะได้ปฏิบัติได้ถูกต้อง
ไม่ผิดพลาด

เรื่องนรกสวรรค์ ผู้ที่เขามีรู้มีญาณ เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวและได้
ศึกษาวิชชาธรรมกาย ในสมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) เขาทำกันได้มากมาย ไปมาหาสู่กัน
เป็นปกติ แล้วท่านสอนได้ด้วย เป็นความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ของเก่านำมาเป่าฝุ่นใหม่ เพราะฉะนั้นนรกสวรรค์จึงเป็นเรื่องจริง มีจริง
และสามารถพิสูจน์ได้ด้วยพุทธวิธี

จะไปเฝ้ากล้องส่องดวงดาวไปส่องแล้วบอกว่าเห็นดวงดาวแต่ไม่เห็น
นรกสวรรค์ เลยสรุปว่า ไม่มี มันไม่ถูกนะ มันคนละเรื่อง ต้องใช้เลนส์ใจ
ส่องดู หรือสรุปว่า พิสูจน์ไม่ได้ก็ไม่ถูก ที่จริงยังไม่ได้พิสูจน์ ถ้าได้พิสูจน์
ก็พิสูจน์ได้

อุปกรณ์ที่จะไปศึกษา คือ พระธรรมกาย

ซึ่งอยู่ในกลางกายของมนุษย์ทุกคน

ต้องเข้าถึงพระธรรมกายภายใน แล้วมาศึกษาวิชาธรรมกาย

ทำตรงนี้ได้ การไปนรกสวรรค์ก็อยู่ในวิสัย

เพราะฉะนั้น ใครที่ยังไม่ได้พิสูจน์ หรือได้พิสูจน์แต่ทำไม่ถูกหลัก
วิชา และพิสูจน์ยังไม่ได้ อย่าเพิ่งสรุปว่า ตนเองทำไม่ได้ แล้วคนอื่นจะต้อง
ทำไม่ได้ หรือสิ่งที่มีปรากฏในพระไตรปิฎกไม่จริง อย่าเพิ่งสรุปอย่างนั้น
มันบาป ต้องทำให้ถูกหลักวิชา เพราะคนที่เขาทำได้จริงมีอยู่ ดังนั้นการ
บังเกิดขึ้นของพระเดชพระคุณหลวงปู่ จึงทำให้คำสอนของพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าหนักแน่นยิ่งขึ้น ดังนั้น **เอหิภัสสีโก จงมาพิสูจน์เถิด**

๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๗

P. Yad

๓

จังหวัดน้อย..มีนหัวหรือยังเจ้า?

https://dhamma01.blogspot.com/2016/06/blog-post_29.html

ชีวิตในสังสารวัฏ มีแต่บุญกับบาปเท่านั้นที่คอยพัดผันชีวิตเราให้เป็นไปในเรื่องราวต่าง ๆ มีกฎแห่งกรรมซึ่งเป็นยิ่งกว่ากฎเหล็กทั้งหลายในโลก ที่คอยบังคับบัญชาสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลายอยู่ ใคร ๆ ก็ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้ แม้บุคคลนั้นจะเชื่อหรือไม่เชื่อ จะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม ทุกคนล้วนตกเป็นเชลยอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมทั้งสิ้น ถ้าไม่รู้หรือไม่ได้ศึกษาเรื่องกฎแห่งกรรม การดำเนินชีวิตในสังสารวัฏอันตรายมาก

ชีวิตจะถูกเขাপั่นเหมือนจิ้งหรีดที่เขาเอามาปั่นหัวเล่น หรือถูกเขาเอาใส่ครกโขลกให้มีความทุกข์ทรมานตลอดเวลา บังคับให้เราทำไม่ได้ทั้งทางความคิด คำพูด และการกระทำ เอาวิบากมารองรับให้ไปทุกข์ทรมานในอบายอีกยาวนาน

พอหมดกรรมจากอบาย มาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ ทำให้ลืมเสียอีก ลืมเรื่องราวในอดีต ไม่เห็นเรื่องราวในอนาคต ไม่รู้เรื่องราวในปัจจุบัน มีชีวิตอยู่กันไปวัน ๆ ถูกบังคับใหม่ บังคับซ้ำแล้วซ้ำอีก ทำอีก ลงไปอีก ขึ้นมาอีก วนเวียนกันอยู่ในสังสารวัฏอย่างนี้

แต่ถ้าหากว่า เป็นผู้รู้ แต่ตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม เราก็ยังเป็นประดุจเชลยผู้รู้ แม้จะอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม ก็ยังสามารถปกครองชีวิตให้รอดปลอดภัยได้ อย่างน้อยที่สุดก็จะทุกข์น้อยกว่าคนอื่นเขา จะสุขมากกว่าคนอื่น แล้วก็จะท่องเที่ยวอยู่ใน ๒ ภูมิเท่านั้น คือ ในมนุษยโลก กับในเทวโลก จากเทวโลกก็ลงมาในโลกมนุษย์ จากมนุษย์ไปเทวโลก

บุญบาปเขาชักใยกันอยู่เบื้องหลัง เราหนีไม่พ้น

เขาสร้างเรื่องราวอะไรกันมาตั้งแต่เกิด

ให้เป้าหมายเบี่ยงเบน ไม่รู้เรื่องบุญ เรื่องบาป
ให้ทำบาป และไม่ให้สร้างบุญ
แล้วให้ไปยุ่งวุ่นวายกับธุรกิจการงานและครอบครัว
ให้เอาใจไปใช้แก้ปัญหิต่าง ๆ เพื่อให้หมดเวลากันไป
พอปัญหาผ่นคลายก็ดึงเอาไปสนุกสนานเพลิดเพลิน
แล้วตอนสุดท้ายของชีวิต ก็มาตัดสินกันด้วยบุญกับบาป
วนเวียนกันอยู่อย่างนี้

๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

P. Yod

๔

บทสรุปบุคคลชีวิต

https://dhamma01.blogspot.com/2016/06/blog-post_30.html

ถ้าใครใจใส...ก็ไปสู่คติโลกสวรรค์

ถ้าใครใจหมอง...ก็ไปอบาย

ตอนก่อนจะเดินทางไปสู่ปรโลก แทนที่จะตัดสินใจด้วยความ
ชำนาญในอาชีพ ที่เราได้ฝึกฝนเลี้ยงชีพมาตลอดชีวิต หรือตัดสินใจจากการ
ได้ครอบครองทรัพย์สิน มีลาภ ยศ สรรเสริญ พวกพ้องบริวาร หล่อ รวย
สวย ฉลาดก็หาไม่

แต่กลับไปตัดสินใจที่หมองกับใส ซึ่งเกิดจากบุญและบาปที่ได้
กระทำไว้ เป็นบทสรุปบุคคลชีวิตในตอนนั้นว่า ใจใครจะผ่องใสหรือเศร้าหมอง

“หมองกับใส” ขึ้นอยู่กับการกระทำของเราตอนที่ยังแข็งแรงอยู่ ทั้งทางกาย วาจา ใจ ถ้าทำบุญ สร้างความดี ใจก็จะผ่องใส ไม่เศร้าหมอง ถ้าทำบาปใจก็เศร้าหมอง ไม่ผ่องใส ถ้าทำทั้งบุญทั้งบาป ก็ขึ้นอยู่กับว่า ตอนนั้นเราจะเปิดช่องไหนให้ใจรับ

สิ่งใดที่เป็นอาณิณกรรม ทำบ่อยๆ ภาพนั้นจะมาปรากฏก่อน จะมาฉายให้เราเห็นอย่างต่อเนื่อง เดียวภาพบุญบ้าง ภาพบาปบ้าง สลับกันไป บางช่วงภาพบุญยาว ภาพบาปสั้น บางช่วงภาพบาปยาว ภาพบุญสั้น สลับไป สลับมา แล้วเห็นอยู่คนเดียว ผู้ที่อยู่รอบข้างไม่เห็น

สำคัญภาพสุดท้าย ใครได้ภาพที่ดี ก็ไปได้

ใครได้ภาพไม่ดี ก็ดึงดูดให้ไปอบาย

นี่บทสรุปของชีวิต...เขาสรุปกันตรงนี้

๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๕

ปรโลกมีจริง

<https://dhamma01.blogspot.com/2017/04/blog-post.html>

ชีวิตในปรโลก ถ้ามีบุญมากก็ไปมีความสุขในสุคติโลกสวรรค์มาก บางท่านท่องเที่ยวอยู่ในโลกสวรรค์เลย คือจากสวรรค์ชั้นหนึ่งไปชั้นสอง สองไปสาม ไปสี่ ไปห้า ไปหก หกแล้วย้อนลงมาใหม่ หลายเที่ยวก็มี เที่ยวเดียวก็มี อย่างนี้เขาเรียกว่า ท่องอยู่ในสวรรค์

ตรงกันข้าม ถ้าบาปมากก็ท่องเที่ยวในอบายยาวนานทีเดียว ในมหานรกขุมต่าง ๆ จากขุมนี้ไปขุมโน้น ขุมโน้นไปขุมนี้ ขุมใหญ่ไปขุมบริวาร ขุมบริวารไปขุมใหญ่อีกแล้ว หรือขุมใหญ่ไปขุมใหญ่ หรือขุมบริวารไปขุมบริวาร สลับกันไปมา หรืออยู่ในขุมเดียวกันแต่ต่างกรรมต่างวาระกัน เจอกันอีก หลุดจากนี้ไปเจอโน้น หลุดโน้นไปกันต่อ ๆ กันไป

กว่าจะมาเป็นมนุษย์ได้ก็เป็นเวลายาวนาน และพอจะมาเป็นมนุษย์ ตอนก่อนจะมาก็เกิดก็ตัดสินกันที่บุญกับบาปอีก มีบุญก็เกิดในตระกูลที่ดี ชีวิตเริ่มต้นก็จะดี สดใส เหมือนดอกไม้ที่เบ่งบานไม่มีหนอนชอนไช แต่ถ้าบาปเป็นชนกกรรมนำมาเกิด ก็เหมือนกับดอกไม้ที่เหี่ยวเฉาตายในครรรพ์บ้าง คลอดออกมาตายบ้าง หรือเกิดในตระกูลที่ลำบากยากจนบ้าง อย่างนี้เป็นต้น

และในระหว่างทาง จะมีสุข มีทุกข์ ชีวิตจะขึ้นจะลง เจริญหรือเสื่อม ก็ขึ้นอยู่กับบุญบาปที่ทำมาจากในอดีตนั้นแหละคอยพัดผัน

ถ้าโชคดีเจอภักตยาณมิตรมาแนะนำ ทำให้เราเข้าใจชีวิตได้แจ่มแจ้ง แล้วก็กลับเนื้อกลับตัวได้ สังสมบุญในปัจจุบัน บาปเก่าแม้เราหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ใจมันก็จะไม่เป็นทุกข์มากกว่าปกติ มันทุกข์เท่าที่เจอ แต่ไม่ทุกข์เพิ่มขึ้นเพราะความฟุ้งซ่านวิตกกังวล เพราะว่าเราเข้าใจชีวิตอย่างแจ่มแจ้ง และเมื่อเราสังสมบุญมากเข้า หนักก็เป็นเบา เบาก็หาย

๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๖

เรามีระเบิดเวลาอยู่ในตัว..

คนละหลาย ๆ ลูก !

https://dhamma01.blogspot.com/2016/08/blog-post_90.html

เราคงนึกไม่ถึงว่า อดีตที่ผ่านมา ในภพชาติก่อน ๆ นั้น เราเคยทำบาปอกุศลไว้มากน้อยเพียงใด ซึ่งมันเป็นระเบิดเวลาของชีวิต ที่แต่ละคนมีกันคนละหลาย ๆ ลูก พุดง่าย ๆ คือ นับลูกไม่ถ้วน คอยเรียงคิว รอวันเวลาที่ระเบิดอยู่ภายในตัวของเรา

ยิ่งไปกว่านั้น ชีวิตในปัจจุบันนี้ เราก็มียุติกรรมที่ทำพลาดพลั้งไปเมื่ออกุศลเข้าสิงจิต เพราะฉะนั้นอย่าประมาท ละเลินเล่อ หมั่นฝึกฝนอบรมใจของเราให้หยุดนิ่ง ให้ใสเข้าไป ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวให้ได้ อย่างน้อยก็ให้ได้ดวงธรรมใส ๆ ติดอยู่กลางกายตลอดเวลา ก็พอจะเป็นเครื่องอุ่นใจว่า ชีวิตของเราจะปลอดภัยในปรโลก ในสังสารวัฏ แต่ให้ปลอดภัยที่สุดคือ

ปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว เพราะนอกจากจะปลอดภัยใน
ปรโลก ในสังสารวัฏแล้ว เรายังมีความสุขในโลกสวรรค์อีกยาวนาน

การจะไปสู่สุคติโลกสวรรค์อย่างมีความสุขได้นั้น เราต้องประกอบ
เหตุให้ครบถ้วนบริบูรณ์ ทั้งทาน ศีล ภาวนา อดีตที่ผิดพลาดก็ให้ตัดทิ้งไป
ลืมไปให้หมด ปัจจุบันก็หมั่นฝึกฝนอบรมใจ สัมสมบุญบารมีทั้งทาน
ศีล ภาวนา ให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป อย่างนี้ถึงจะเรียกว่า ดำเนินชีวิตด้วยความ
ไม่ประมาทและมีคุณค่า เมื่อถึงวันสุดท้ายของชีวิตใจจะได้ใส ๆ เดินทาง
ไกลไปสู่ปรโลกได้อย่างปลอดภัยและมีชัยชนะ

๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๗

ศึกชิงภพ

https://dhamma01.blogspot.com/2017/01/blog-post_6.html

มีผู้มีบุญหลายท่าน ไม่ว่าจะอยู่ระดับไหนก็ตาม ชนชั้นล่าง ชั้นกลาง
ชั้นสูง ถ้าไม่เคยหมั่นนึกถึงบุญ หรือไม่รู้จักหลักสูตรของชีวิตก่อนเดินทาง
ไปสู่ปรโลกว่า

ถ้าใจใสไปดี ใจหมองไปไม่ดี (ไปอบาย)

ถ้าไม่รู้ตรงนี้ ก็จะทำไม่เป็น

ใจใสอยู่ที่นึกถึงความดีที่เราทำ

ใจหมองเพราะนึกถึงชีวิตที่ผิดพลาด ที่เคยทำไม่ดีเอาไว้

มันมาฉายให้เห็น ไม่ว่าเราจะมีหรือไม่มีความรู้ก็ตาม

ถ้าไม่รู้หลักสูตรของชีวิต ก่อนเดินทางไปสู่ปรโลกก็จะทำไม่เป็น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงสุดท้ายของชีวิต มันมีโรคภัยไข้เจ็บ บางคนก็ทุกข์ทรมานมาก บางคนก็ปานกลาง บางคนก็น้อย ไม่เหมือนกัน แต่จะทุกข์มากทุกข์น้อย ก็ต้องรู้จักหลักวิชา ถ้าไม่รู้ก็ทำไม่เป็น ถ้าทำไม่เป็นแล้วอันตราย

อันตรายอย่างไร

แม้สั่งสมบุญมามาก ถ้าเราไม่หมั่นนึก เพราะไม่เข้าใจ ตายใหม่ ๆ เมื่อความทุกข์เวทนาครอบงำ ใจจะพัวพันอยู่กับความทุกข์ ความเจ็บป่วย ตอนนั้นมันจะขาดสติ เวลากายละเอียดหลุดไปจากกายหยาบ ก็จะไปอยู่ที่บ้านบ้าง หรือนึกถึงใครก็จะไปอยู่ตรงนั้น วนเวียนอยู่ ๗ วัน แล้วก็จะมีเจ้าหน้าที่จากยมโลกเขามาพาไป ตามกำลังแห่งวิบากกรรมที่เราทำเอาไว้ ตรงนี้มันจะให้ช่งก่อน ถ้าตี้มเหล่า สุกุบุตรี่ เป็นอาจิณกรรม เจ้าหน้าที่เขาก็จะพาไปในยมโลกของมหานรกขุม ๕ ก่อน

หมายถึงว่า ถ้าเราทำบุญกับบาปควบคู่กันไป โดยไม่รู้ว่าบาปเป็นอย่างไร หรือทำบุญก็ทำไปอย่างนั้น ทำตามหน้าที่บ้าง นาน ๆ ก็จะมีศรัทธาสักทีหนึ่ง หรือทำบุญสงเคราะห์โลกเป็นส่วนใหญ่ ตายใหม่ ๆ ก็จะไปอย่างนี้แหละ

เวลาเดินทางไป มันไปด้วยลักษณะที่ไม่มีเสื้อมีผ้า มีแต่เครื่อง
พันนาการที่เขาใส่กันอยู่ มันจะตกอกตกใจ ถูกคุมตัวไปก็ไปอกสั้น
ขวัญแขวนอยู่ที่หน้าลานพิพากษาอีก มีสิ่งแวดล้อมที่เห็นแล้วน่าสยอง
น่าสะพรึงกลัว ใจยิ่งหมอง หดหู่หนักเข้าไปอีก

พอถึงคราวประกาศชื่อ ตัวเดินตามเข้าไปในสภาพที่เปลือยเปล่า
มีคนคุมไป มีเครื่องพันนาการ ไปหวาดเสียวอีก ตอนไปนั่งอยู่หน้าบัลลังก์
ถ้าโชคดีเขาฉายเรื่องบุญมาให้ดูก่อน พระระลึกได้เป็นภาพขึ้นมา บุญถึงจะ
ส่งผลนำเราหลุดออกมาก่อน จึงจะมารับบุญที่เขาอุทิศไปให้ ซึ่งมันมีที่เก็บ
อยู่ ที่ว่าบุญไปคอยอยู่ที่ยมโลก แล้วถึงจะมีขั้นตอนกันออกมา

กว่าจะหลุดออกมาจากตรงนั้นได้ เพราะบุญส่งผลในภายหลัง มันก็
อกสั้นขวัญแขวน กว่าจะเดินทางไปตามกำลังแห่งบุญไปสู่เทวโลกก็ต้อง
ผ่านขั้นตอนนั้นก่อน เราไม่ควรจะเป็นอย่างนั้น

จะเห็นว่า นรกสวรรค์มันเกี่ยวข้องกับตัวเรา ไม่ใช่เพียงใกล้ตัว
หรือเข้าใจผิดว่าไกลตัว จนไม่ศึกษา แล้วก็ไม่ใช่ใกล้ตัว มาศึกษาบ้าง แต่
มันเกี่ยวกับตัวเลย จึงต้องศึกษา เพราะฉะนั้นหมั่นนึกถึงบุญเอาไว้ทุกวัน
ให้สม่ำเสมอ จนติดเป็นนิสัย

จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับลูกทุก ๆ คน เพราะมันเกี่ยวข้องกับตัวของเรา ต้องฝึกฝนด้วยตนเอง เพราะทำแทนกันไม่ได้ ไม่มีใครทำแทนเราได้ เราต้องหาใจเอง เรารับผิดชอบต่อตนเอง ปฏิบัติธรรมะก็ต้องปฏิบัติเอง นึกถึงดวงบุญก็ต้องนึกเอง จนกระทั่งคุ้นเคย แล้วก็ชินติดเป็นอุปนิสัย กระทั่งกลายมาเป็นขันธสันดาน ติดอยู่กับตัวของเราเป็นอัตโนมัตติ เหมือนเราอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน ที่ไม่ต้องมีใครมาตักเตือนเรา มันก็จะ เป็นอัตโนมัตติ หรือเหมือนลมหายใจเข้าออกที่เป็นไปโดยอัตโนมัตติอย่างนั้น

๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๘

ทำไมเราต้องรักษาใจให้ใส ๆ

https://dhamma01.blogspot.com/2016/08/blog-post_34.html

ทุกคนในโลก ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามจะต้องเดินทางไปสู่ปรโลกด้วยกันทุกคน ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยง หรือปฏิเสธได้เลย แม้ว่าจะเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ตาม ซึ่งปรโลกนั้นมีทางไปอยู่ ๒ ทาง คือ สุขคติ กับ ทุกคติ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า

“ถ้าใจผ่องใส ไม่เศร้าหมอง สุขคติเป็นที่ไป

ถ้าใจเศร้าหมอง ไม่ผ่องใส ทุกคติเป็นที่ไป”

ช่วงสุดท้ายของชีวิต ใครก็ช่วยเราไม่ได้ ความใสกับความหมอง เราต้องทำด้วยตัวของเราเอง คนอื่นได้แค่คอยชี้แนะ คอยเป็นกำลังใจให้เท่านั้น

เราไม่ควรเอาชีวิตของเราไปเสี่ยง โดยการเสี่ยงการกระทำความผิด
ตอนที่ยังแข็งแรงอยู่ แล้วไปหวังพึ่งน้ำบ่อหน้า ไปแสวงหาความใส
ตอนใกล้จะถึงวันสุดท้ายของชีวิต อย่าประมาทนะ

มีบุคคลจำนวนน้อย แค่บางคนเท่านั้น ซึ่งถ้าเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์
ไม่ถึงเปอร์เซ็นต์ที่โชคดี ดังนั้นเราอย่าเสี่ยงเลย เพราะถ้าพลาดพลั้งไป
ชีวิตในปรโลกนั้นยาวนานเป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้าน เป็นหลาย ๆ ล้านปี
เป็นกัป เป็นมหากัปในเมืองมนุษย์ ยาวนานมาก เพราะฉะนั้นอย่าไปเสี่ยง

๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๕

เลือกอาชีพให้เป็น

https://dhamma01.blogspot.com/2016/07/blog-post_14.html

จะประกอบอาชีพอะไรต้องเลือกให้ดี
สัมมาอาชีพะหรือมิจฉาอาชีพะ
เราต้องศึกษากันเสียก่อน
อย่ากรวย ครูไม่ใหญ่เห็นด้วย
แต่จะรวยด้วยอาชีพอะไรต้องศึกษา

“มิจฉาอาชีพะ” แม้รวยมากก็ทุกข์
แล้วรวยชาติเดียว
ทุกข์ทั้งปัจจุบัน หน้าขึ้น ออกมันเหงา ๆ
ตายก็ไปบาย
เกิดมาในสังสารวัฏก็ทุกข์ยาวนานต่อไปอีก

แต่ถ้า“สัมมาอาชีวะ”

รวย...แม้ไม่เท่ามิจฉาอาชีวะ

แต่ก็มีสุขกันไปทุกชาติ

แล้วก็จะรวยไปหลายชาติ

เวลานำปัจจัยนั้นมาทำบุญก็ได้บุญมาก

แต่ถ้านำปัจจัยจากมิจฉาอาชีวะมาทำบุญ

แม้ทำมากก็ได้บุญน้อย

เพราะมันเป็นบุญปนบาป

๒๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

มิจฉาอาชีวะหรือมิจฉาอาชีพ คือ อาชีพต้องห้ามมี ๕ ประเภท

๑. ค้าอาวุธ ได้แก่ อาวุธปืน อาวุธเคมี ระเบิด นิวเคลียร์ อาวุธอื่น ๆ เป็นต้น
๒. ค้ามนุษย์ ได้แก่ การค้าเด็ก การค้าทาส ตลอดจนการใช้แรงงานเด็กและสตรีอย่างทารุณ รวมถึงการขายตัวหรือขายบริการทางเพศทั้งของตัวเองและผู้อื่น
๓. ค้าสัตว์เพื่อนำไปฆ่า หรือเบียดเบียน
๔. ค้าขายน้ำเมา ตลอดจนการค้าสารเสพติดทุกชนิด รวมถึงการเสพเอง
๕. ค้ายาพิษ ซึ่งเป็นอันตรายต่อผู้ใช้ รวมทั้งเป็นอันตรายต่อสัตว์

๑๐

วิธีแก้ไขข้อผิดพลาด

https://dhamma01.blogspot.com/2016/07/blog-post_84.html

ช่วงชีวิตที่ผ่านมา ก่อนที่เราจะได้มาเข้าวัด ปฏิบัติธรรม ได้มาศึกษา คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราอาจเคยดำเนินชีวิตผิดพลาดกันมา ทั้งทางกาย วาจา ใจ ซึ่งทุกการกระทำล้วนมีผลเป็นวิบากกรรมทั้งสิ้น ที่นี่เราจะมีวิธีการแก้ไขวิบากกรรมอย่างไรให้หมดไป

วิธีแก้ไขให้หมดไป คือ ต้องไปเกิดในยุคที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า บังเกิดขึ้น แล้วก็ฟังธรรม ปฏิบัติธรรมจนกระทั่งหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ เมื่อหมดกิเลสก็หมดกรรม หมดกรรมก็หมดวิบาก คือพระองค์จะสอนให้เราหมดกิเลส นั่นแหละ

แต่ถ้าไม่บังเกิดขึ้นในยุคที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้น แต่เกิดในยุคที่มีพระพุทธศาสนา วิชาธรรมกาย สอนให้เราารู้เรื่องกฎแห่งกรรม สิ่งที่เราจะต้องทำ คือ

๑. อดีตที่ผิดพลาด ลืมให้หมด
๒. บาปทุกชนิดไม่ทำเพิ่มอีก
๓. หมั่นนึกถึงบุญที่ได้สั่งสมมาทั้งหมด
๔. ทำบุญเพิ่มขึ้น ให้เข้มข้น ทับทวี
๕. ปฏิบัติธรรม ให้เข้าถึงพระธรรมกาย

ถ้าทำได้แบบนี้ หนักก็จะเป็นเบา เบาก็จะหาย หรือบุญได้ชองส่งผลก่อน บุญก็จะส่งผลก่อนตลอดต่อไปเรื่อย ๆ ด้วยอานุภาพแห่งการเข้าถึงพระธรรมกายภายในตัว

๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

P. Yad

คุณค่าของบุญ

๑๑

ทำไมคนเราถึงแตกต่างกัน?

https://dhamma01.blogspot.com/2016/08/blog-post_60.html

ทาน...ทำให้ รวย

ศีล...ทำให้ สวย หล่อ

ภาวนา...ทำให้ ฉลาด มีปัญญา

การที่เราเกิดมาเป็นหญิง หรือชายก็ดี
เกิดในตระกูลที่ดั่งาม สูงส่ง หรือต่ำทรามก็ดี
มีความสำเร็จมากหรือน้อยก็ดี
หล่อ สวย อปลักษณ์ ชี้เหร่ก็ดี
เฉลียวฉลาด เป็นบัณฑิตนักปราชญ์ หรือไม่ฉลาดก็ดี
ล้วนเป็นผลจากการกระทำของเราในอดีตทั้งสิ้น

เราปรารถนาอย่างไร เราก็เป็นอย่างนั้น
แต่บางทีเราก็ไม่ได้ปรารถนา
แต่เราไม่มีความรู้
ทำอะไรจึงจะได้สิ่งดี ๆ เกิดขึ้น
บางทีเราไม่เชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดด้วยซ้ำไป
จึงไม่สั่งสมสิ่งที่ดีงาม

ดังนั้น เราจึงไม่ควรหันหลังให้กับความดี
และไม่ควรละทิ้งคำสอนของท่านผู้รู้
เพราะทุกสิ่งที่เราทำ ทุกคำที่เราพูด
จนกระทั่งความคิดของเรา
ทั้งหมดล้วนส่งผลปรับปรุงชีวิตของเรา
ให้ดีขึ้นหรือเลวได้ทั้งสิ้น

๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

๑๒

มนุษย์เหมือนหุ่น.. ให้บุญและบาปเช็ด

<https://dhamma01.blogspot.com/2016/12/blog-post.html>

“บุญ” เป็นบ่อเกิดแห่งความสุข และความสำเร็จในชีวิตของเรา
ทุกระดับเลย ตั้งแต่ระดับปุถุชนจนกระทั่งเป็นพระอริยเจ้า

บุญจะติดตามส่งผลให้เราทั้งในมนุษยโลกและในเทวโลก แม้แต่ไปใน
อบาย ถ้าบุญได้ช่องจะแวบลงไปช่วยทันทีเลย แต่ว่าคนส่วนมากไม่ค่อยจะ
เข้าใจ เวลาอะไรไม่ได้ดังใจก็มักจะบ่นว่า “บุญไม่ช่วย” แต่จริง ๆ บุญช่วย
ตลอดเวลา ๒๔ น.

อย่าลืมว่า มีแค่บุญกับบาปเท่านั้นที่กำลังประมวลฤทธิ์กันอยู่ ปะทะกันอยู่ มนุษย์เหมือนหุ่นเชิด ต่างก็ทำงานกันทุกอนูวินาที คือ ตลอดเวลา ชิงช่วงช่วงชิงกันอยู่ ใครได้จังหวะช่วงชิงไปได้ก็เป็นหุ่นของเขา

ถ้าบุญได้จังหวะ...ก็เป็นหุ่นของบุญ

ถ้าบาปชิงช่วงได้...ก็เป็นหุ่นของบาป

ถ้าเป็นหุ่นของบุญ ก็คิดดี พูดดี ทำดี ถ้าเป็นหุ่นของบาปก็คิดไม่ดี พูดไม่ดี ทำไม่ดี ผลออกมามันก็ตรงกันข้าม นี่คือกฎแห่งกรรม Law of Karma มันเป็นอย่างนี้ เราจะต้องศึกษาให้เข้าใจ แล้วก็ต้องเลือกทำแต่สิ่งที่ดี ที่จะนำพาชีวิตไปสู่ความสุขความสำเร็จในชีวิตทุกระดับ

๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๓

อานิสงส์แห่งบุญ

https://dhamma01.blogspot.com/2016/03/blog-post_17.html

ทำบุญสงเคราะห์โลก อานิสงส์น้อยกว่าทำบุญในแหล่งเนื้อนาบุญ
แต่เราก็ต้องทำควบคู่กันทั้งสองอย่าง

แต่ถ้าถามว่า อย่างไหนได้มากกว่า?

ก็ต้องในแหล่งเนื้อนาบุญ

แต่ถามว่า ควรทำสิ่งใด?

ก็ต้องทำทั้งสองอย่าง

“บุญ” จะช่วยให้เรามีรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติเป็นอุปกรณ์
สร้างบารมีต่อไปในภพเบื้องหน้า

เรายังต้องเวียนว่ายตายเกิดกันอีก โดยเฉพาะเรามีมโนปณิธานที่จะ
ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ซึ่งการที่จะไปอยู่ตรงนั้นได้ต้องมีบุญบารมีมาก

บารมี ๑๐ ทศ หรือ ๓๐ ทศ จะได้มาก็ต้องสร้างเอง ทำแทนกันไม่ได้
บุญหล่นทับไม่มี และต้องทำตอนมีกายมนุษย์ เพราะกายมนุษย์เท่านั้น
ที่สร้างบารมีได้เต็มที่

ตอนนี้เรามาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว แต่อุปกรณ์การสร้างบารมีของ
เรายังไม่พร้อม ให้เราสังเกตว่า ปัจจุบันครอบครัวของเราเป็นอย่างไร
สิ่งแวดล้อมเป็นอย่างไร สมัครพรรคพวกพี่น้องเพื่อนฝูงเป็นอย่างไร
เราขาดตกบกพร่องอะไร

รูปสมบัติ ของเราในชาตินี้ ไม่เฉพาะแต่ความงาม แต่หมายถึง
ความแข็งแรงด้วย ยังพร่องกันอยู่ เราจะต้องเติมเต็มสิ่งเหล่านี้ให้สมบูรณ์

ทรัพย์สมบัติ ก็เช่นเดียวกัน มีเนื่อนาบุญ มีศรัทธา แต่ขาดโมคคทรัพย์สมบัติ ความตั้งใจของเราก็จะไม่สมหวัง เพราะฉะนั้นการมีโมคคทรัพย์สมบัติ จึงมีความจำเป็นกับเรามาก ที่จะทำให้เราสร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย

คุณสมบัติ คือ ดวงปัญญาที่จะเข้าใจชีวิตทั้งทางโลกและทางธรรม เข้าใจในศาสตร์ทุกศาสตร์

ดังนั้น บุญทุกบุญจึงต้องสั่งสมให้มาก ๆ เราจะได้ถึงพร้อมด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข และวิชาธรรมกาย เป็นต้น

๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

P. Yad

๑๔

ถ้าบุญไม่ถึง ทำอะไรก็ไม่สำเร็จ

https://dhamma01.blogspot.com/2016/06/blog-post_39.html

ชีวิตขึ้นอยู่กับบุญบาปในตัว

จะประสบความสำเร็จอะไรสักอย่างในชีวิต

ก็ต้องมีบุญอยู่เบื้องหลัง

บุญทำให้เรามีรูปสมบัติ มีทรัพย์สมบัติ มีคุณสมบัติที่สมบูรณ์ มีเหตุการณ์ดี สมองแจ่มใส ความคิดอ่านดี คาดการณ์อะไรต่างๆ ได้ดี แล้วความคิดนั้นถูกต้องเสียด้วย เมื่อขยายมาสู่คำพูด คำพูดก็มีพลัง แจ่มแจ้ง ใครฟังแล้วก็เชื่อตาม ทำตาม พอลงมือทำทางกายก็ประสบความสำเร็จ

แต่พอถึงตรงนี้ ถ้าหากว่าขาดความรู้เรื่องบุญบาป เราก็มักจะคิดว่าเป็นเพราะความรู้ความสามารถของตัวเอง แล้วอติมานะก็จะเข้ามา จะมีทิฐิมานะว่า เราเก่งด้วยฝีมือของเรา เลยลืมนึกไปว่า คนเก่งกว่าเราก็เยอะ แต่เขาไม่ประสบความสำเร็จ จริง ๆ แล้วเราก็ไม่ได้เก่งเกินกว่าเขา แต่เราประสบความสำเร็จ เพราะว่าบุญนี้แหละมันอยู่ฉากหลัง

ต่อให้มือถึง ใจถึง ทิณถึง ทุนถึง

แต่ถ้าบุญไม่ถึง

ทำอะไรก็ไม่สำเร็จ

แต่ถ้าบุญถึง...สำเร็จ!

บุญบาปนี้แหละคอยชักใยอยู่ข้างหลัง

๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๑๕

ให้รวยก่อนแล้วค่อยมาทำบุญ !

https://dhamma01.blogspot.com/2016/07/blog-post_13.html

ตอนที่ยังลำบากยากจน มีทรัพย์สินน้อย ก็อย่าขาดบุญ ก็ทำไปเท่าที่
เราจะทำได้ ด้วยใจที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัยก็จะเป็นทางมาแห่งบุญ
จะนำเราไปสู่สุคติโลกสวรรค์ได้ หรือมีความสุขในโลกได้

บางคนเป็นมหาเศรษฐีด้วยซ้ำ มีทรัพย์สินตั้งเยอะ เป็นหมื่นเป็นแสนล้าน
แต่ตอนเป็นมนุษย์สั่งสมแต่บาปอกุศล ตายแล้วไปตกมหานรกก็มี
เพราะฉะนั้น จนแต่ทำบุญ ดีกว่ารวยแล้วทำบาป ดังนั้น อย่าไปคิดว่า
ขอให้เรารวยก่อน แล้วค่อยทำบุญ ทำไปเรื่อย ๆ เท่าที่เรามีนี้แหละ

มีพระผ่านหน้าบ้าน เราก็ก็นำบาตรพระ พระไม่ผ่านหน้าบ้าน เราก็ก็นำไปเลี้ยงพระที่วัด หรือไปปักกวาดลานวัดอะไรต่าง ๆ ก็จะเป็นทางมาแห่งบุญของเราได้

บุญบางอย่างไม่ต้องใช้ทรัพย์ บางอย่างก็ใช้ทรัพย์ บางครั้งเราไม่มีทรัพย์ เราก็ก็นำแรง หรือใช้สติปัญญาของเราไปชวนคนเขามาทำความดี มีวิธีการตั้งเยอะแยะ เพราะฉะนั้น อย่าคิดว่า ให้พร้อมก่อนแล้วจึงทำบุญ ความพร้อมหาได้ยากในโลก เราต้องพร้อมเสมอขณะลูกนะ

๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๘

๑๖

ทำบุญเยอะแล้ว..ขอพักแป๊บน

https://dhamma01.blogspot.com/2016/04/blog-post_98.html

อย่าเบื่อหน่ายในการสร้างบุญ

อย่าเกียจคร้านในการทำความเพียร

อย่าประมาทชะล่าใจว่า เราทำบุญมาเยอะแล้ว ขอพักก่อน แล้วค่อยไปทำบุญต่อไปในบุญข้างหน้า เพราะมีความคิดว่า จะทำทุก ๆ บุญเท่าที่ปัจจัยจะอำนวย ดังนั้นก็คอย project หน้าที่ ถ้ามีบุญก็จะทำ

อย่างนี้ถือว่าประมาท เพราะวันพรุ่งนี้จะมีสำหรับเราหรือไม่ ยังไม่ทราบ เพราะมีตัวอย่างมากมายที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ในโลก โดยเฉพาะเพื่อนสหธรรมิกที่ได้จากพวกเราไปในวัยที่เราคาดไม่ถึง พบเห็นกันอยู่หลัง ๆ ก็มาพลัดพรากกันไป เพราะฉะนั้นทุกบุญที่เกิดขึ้นทำไว้เถิด

สิ่งที่เราทำนั้นแหละ

คือของ ๆ เราอย่างแท้จริง

สิ่งที่เรายังไม่ได้ทำ ก็ยังไม่ใช่ของเรา

การชิงช่วงช่วงชิงเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา

ทรัพย์สินอาจจะถูกช่วงชิงไปทำอย่างอื่นให้หมดสิ้นไปก็ได้

หรือ...เราอาจตายก่อนก็ได้

เพราะฉะนั้น...อย่าประมาท

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๗

ทำไมต้องชวนทำบุญบ่อย ๆ (๑)

https://dhamma01.blogspot.com/2016/06/blog-post_7.html

ทานเป็นบ่อเกิดแห่งโภคทรัพย์

ช่วงไหนทำ...ก็ได้

ช่วงไหนไม่ทำ...ก็ได้

ถ้าทำตลอดชาติ...ก็ได้ตลอดชาติ

ตรงนี้สำคัญ

เพราะฉะนั้น จึงต้องทำบุญบ่อย ๆ มีคนชอบมาถาม วัดพระธรรมกาย
ทำไมต้องชวนทำบุญบ่อย อ้าว ! แล้วจะให้ชวนทำบาปหรือไง

ชวนทำบุญ ก็เพราะอยากให้เขาได้บุญเยอะ ๆ เพราะบุญเท่านั้นถึงจะไปสู่กับบาปได้ เราจะไปเอารถถัง เครื่องบิน อาวุธยุทธโปกรณ์ไปสู่กับบาปไม่ได้ บุญกับบาปมันคู่ต่อสู้กัน

เพราะฉะนั้น มันต้องหยิบอาวุธยุทธโปกรณ์ให้ถูกต้อง ที่จะสู้กับเขา ไม่ใช่เขาถือปืนมา เราถือฟันมาอย่างนี้ จะไปสู้กันได้อย่างไร

๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๑๘

ทำไมต้องชวนทำบุญบ่อย ๆ (๒)

https://dhamma01.blogspot.com/2016/08/blog-post_85.html

เราเกิดมาสร้างบารมี ก็ต้องทำบุญบ่อย ๆ

เหมือนเราหายใจ ยังต้องหายใจบ่อย ๆ

รับประทานอาหารกันบ่อย ๆ

อาบน้ำกันบ่อย ๆ

ฝนยังตกบ่อย ๆ

ทุกอย่างต้องทำบ่อย ๆ ทั้งนั้น

บุญก็ต้องทำบ่อย ๆ
ถ้านาน ๆ ทำที บุญเราก็น้อย
บุญน้อย ๆ จะสู้กับบาปไม่ได้
เพราะบาปเราก็กทำบ่อย ๆ

ถ้า ไม่ ทำ บุญ บ่อย ๆ
เดี๋ย ว บา ป จะ ได้ ช่ อ ง

ทรัพย์เขามีไว้สำหรับเป็นอุปกรณ์ในการสร้างบารมี
ดังนั้นจะมาตระหนัถิ์เหนียวเสียดายแล้วไม่ให้...ไม่ได้
จึงต้องทำบุญถึเหนียว
คือ ทำบุญบ่อย ๆ ทำบุญถึ ๆ
ให้บุญเหนียวแน่น บาปจะได้ไม่ได้ช่อง

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๑๘

อย่าเบื่อสร้างบุญ

https://dhamma01.blogspot.com/2016/08/blog-post_12.html

บุญทุกบุญเราต้องทำ จึงจะได้ ไม่ทำก็ไม่ได้

บุญมีตั้งแต่ บุญประจำเทศกาล

บุญประจำปี

บุญประจำเดือน

บุญประจำอาทิตย์

บุญประจำวัน และบุญที่ต้องทำตลอดเวลา

บุญที่ต้องทำตลอดเวลา และบุญประจำวัน ก็อยู่ในการบ้าน
๑๐ ข้อที่ให้

บุญประจำอาทิตย์ อาทิตย์หนึ่งเราก็มารวมกันประพาศปฏิบัติธรรม
ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ไปวัดใกล้บ้าน ใครเป็นแฟนวัดพระธรรมกาย
ก็มาวัดพระธรรมกาย

บุญประจำเดือน อาทิตย์ต้นเดือนก็มาบูชาข้าวพระร่วมกัน

บุญประจำปี ก็ทอดกฐินปีละครั้ง

บุญตามเทศกาล มีงานบุญพิเศษตอนไหน เราก็กทำตอนนั้น

นี่คือสิ่งที่เราจะต้องทำ เพราะเราเกิดมาทำพระนิพพานให้แจ้ง
แสวงบุญ สร้างบารมีก็ต้องสร้างกันให้เต็มที่ เพราะเราใช้บุญเก่าทุกวัน
ก็ต้องสั่งสมบุญใหม่ให้เกิดขึ้นทุกวัน เช่นเดียวกับที่บุญเก่าหมดไปทุกวัน
เพราะบุญเป็นพลังงานพิเศษที่จะทำให้เรามีความสุขและความสำเร็จ
ในชีวิตทั้งในมนุษยโลกและในเทวโลก รวมทั้งในสังสารวัฏนี้

๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๒๐

เราใช้บุญเก่าทุกวัน

https://dhamma01.blogspot.com/2016/08/blog-post_22.html

เราใช้บุญเก่าทุกวัน

ตั้งแต่ตื่นนอนกระทั่งเข้านอน

จะเรียกว่า ทุกอนุวินาทีก็ได้

ที่ยังมีเรี่ยวมีแรงสุดลมหายใจเข้าออกอยู่ได้

ก็เพราะยังมีบุญเก่าปรนเปรอให้ชีวิตเป็นไป

เราใช้บุญเก่าตลอดเวลา

แต่บุญใหม่นาน ๆ ทำที มันจะไม่พอกัน

ในฐานะที่เราได้มาถึงความรู้อันบริสุทธิ์
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว
เข้าใจชีวิตได้ดีขึ้นกว่าเดิม
ก็ควรจะใช้ชีวิตในการสร้างบุญบารมีให้เต็มที่
เพราะบุญคือทุกสิ่งที่เราปรารถนา
และบุญให้ผลเกินควรเกินคาด
อย่างที่เรานึกไม่ถึง

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

P.Yod

๒๑

ความทุกข์ของนักบุญ !

https://dhamma01.blogspot.com/2016/08/blog-post_8.html

บุญในตัวจะคอยปรุงแต่งชีวิต
ให้เราประสบความสำเร็จในชีวิต
ในธุรกิจการงาน
และในทุกสิ่งที่เราปรารถนา

เคยสังเกตไหม ทำไมคนเราถึงต่างกัน บางคนประสบความสำเร็จ
ในชีวิต แต่บางคนก็ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต ทั้งๆ ที่ใช้ความเพียร
หนึ่งสมองสองมืออย่างมากเหมือนกัน

ที่ประสบความสำเร็จ เพราะเขามีสายบุญที่ทำอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่อง ไม่มีสายวิบัติมาคั่นระหว่างกลาง เพราะฉะนั้นทำอะไรก็ราบรื่น ยิ่งขยัน ก็ยิ่งรวย แต่บางคนขยัน แต่ก็เหนื่อยฟรี เพราะสายสมบัติมันขาดตอน เหตุเพราะทำบุญไม่สม่ำเสมอนั่นเอง

บุญจะเชื่อมติดกันอยู่ในกลางกายของเรา บางคนในอดีตทำบุญมาไม่สม่ำเสมอ ก็ต้องอาศัยบุญที่ทำในปัจจุบันนี้แหละ แต่บุญปัจจุบันก็เหมือนปลูกกล้าไม้ กว่าจะเจริญเติบโตออกดอกออกผลก็ต้องใช้เวลา ต้องให้เวลาบุญได้ทำงานบ้าง บางทีมันก็ไม่ได้ตั้งใจ เช่น เรามีความรู้สึกว่า บุญไม่ช่วย แต่จริง ๆ บุญกับบาปทำงานอยู่ตลอด ๒๔ น.

บาปทำให้เราเกิดความทุกข์ทรมานในชีวิต อุปสรรคของชีวิต มีทุกข์ โศกโรคภัย สิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายเกิดขึ้น บุญ เขาก็แก้ไขอยู่ ๒๔ น. เหมือนกัน

แต่ถ้าหากว่า

กำลังบุญน้อย กำลังบาปเยอะ มันก็แก้ไขได้ยาก

หรือบาปในอดีตเยอะ

แต่บุญในปัจจุบันเราเพิ่งทำ ก็เหมือนกล้าไม้เพิ่งขึ้น
ถึงแม้ทำเยอะ แต่ก็ค่อย ๆ ส่งผลไป

แต่ถ้าบุญในอดีต

เปรียบเหมือนต้นไม้ใหญ่ที่ออกดอกออกผลแล้ว
มันก็ง่าย

ถ้าบุญในอดีตก็มีเยอะ

บุญปัจจุบันก็สร้างมาก

ความสำเร็จก็เป็นอัศจรรย์ ชีวิตราบรื่นตลอด

เรื่องของบาปบุญ มันชิงช่วงชิงกันอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้น
ยามใดที่เกิดอุปสรรคของชีวิต อย่าไปคิดว่า บุญไม่ช่วย เพราะเรามอง
ไม่เห็นอดีตที่เราทำผ่านมา เราจึงคิดอย่างนั้น เราก็แสบเอาไว้อยะ
เคยดำเนินชีวิตผิดพลาดมา กับมันไม่ได้ตั้งใจว่า ชีวิตนี้อุตสาหะทำความดี
มาทั้งชีวิต แต่ทำไมประสบสิ่งที่ไม่เป็นที่รัก ไม่เป็นที่ปรารถนา

เมื่อบาปส่งผลก่อน เหมือนต้นไม้ใหญ่มีดอกผลแล้ว ชีวิตจึงเป็นทุกข์ เราเพิ่งสร้างบุญในปัจจุบันนี้ มันยังเป็นกล้าอ่อน ๆ เหมือนผู้ใหญ่กับเด็กจะไปสู้รบปรบมืออะไรไหว มันก็ค่อย ๆ ประทังกันไป

เพราะฉะนั้น เมื่อประสบอุปสรรคของชีวิต ทั้ง ๆ ที่เราเป็นนักบุญ ก็อย่าไปทุกข์ใจ อดทนกันไปชาติหนึ่ง สร้างความดีกันไป บุญเขาก็ทำงานไป บาปเขาก็ทำงานไป เมื่อเราอดทนกันชาตินี้ ซึ่งอีกไม่กี่ปีก็จะหมดเวลาแล้ว ภพชาติต่อไปเมื่อต้นไม้แห่งบุญเราเติบโตใหญ่ มันก็ให้ผล บาปก็ตามไม่ทัน เราก็จะปลื้มปิติกันในตอนนั้น

เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมี และเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของชาวโลก ที่เขายังไม่รู้เรื่องราวอะไรอีกเยอะแยะ เราเป็นผู้รู้แล้วในระดับหนึ่ง ที่ได้เรียนรู้คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อประสบทุกข์ ต้องไม่หวั่นไหว ไม่ทิ้งธรรมะ ไม่ทิ้งการสร้างบารมี ไม่ท้อถอย ไม่น้อยใจ ไม่มีความทุกข์ของนักบุญ แล้วเราจะได้สง่างามตลอดเวลา แม้กระทั่งวันสุดท้ายของชีวิต ทั้งแบบอย่างที่ดีไว้กับโลกใบนี้ ให้ผู้ที่มาภายหลังดำเนินตาม เมื่อละโลกไปแล้ว บุญส่งผลไปเสวยสุขในเทวโลก ซึ่งเป็นสุขยิ่งกว่าในโลกมนุษย์มากมายนัก

P. Yod

ดังนั้น อดทนสู้ไปในยามที่ประสบทุกข์ แต่ในยามที่ประสบความสำเร็จ มีความสุขในชีวิต ก็อย่าหลงระเหิงเลิงตัว ประมาทในการดำเนินชีวิต ไม่สั่งสมบุญต่อไป มัวเพลินกับความสุขความสำเร็จของชีวิตที่เกิดขึ้นจากบุญเก่า เพราะบุญเก่าใช้ไปมันก็มีวันหมดสิ้นไปเรื่อย ๆ

บุญเก่าเขามีเอาไว้เพื่อต่อบุญใหม่ เพื่อสั่งสมบุญให้เยอะ ๆ เพราะเป้าหมายของเราคือที่สุดแห่งธรรม ไม่ใช่เป้าหมายเล็ก ๆ ในเมืองมนุษย์ เหมือนผู้ไม่รู้ทั้งหลายที่เขาซ่องอยู่ ที่เขาติดอยู่ ความรู้สึกเราต้องสูงส่ง เลยกว่าจุดตรงนั้นไป

๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๐

๒๒

ทำบุญแล้วอธิษฐาน..

เป็นการค้ากำไรเกินควรหรือไม่?

https://dhamma01.blogspot.com/2016/02/blog-post_94.html

ทุกครั้งที่ทำบุญ

เราต้องอธิษฐาน

เป็นอธิษฐานบารมีของเรา

อธิษฐานบารมี พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ก็ทำมาตลอดนะ
จะทำบุญอะไร พระองค์ก็อธิษฐานขอเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นภูมิที่
ยิ่งใหญ่กว่าการเป็นพระเจ้าจักรพรรดิที่ปกครองทวีปทั้งสี่ รอบเขา
พระสุเมรุอันเป็นที่ตั้งของสวรรค์

ฉะนั้นเราทำบุญอะไร เราต้องอธิษฐาน เชื้อโปรแกรมภายในตัว เป็นเป้าหมายของชีวิตเอาไว้ จะทำบุญเล็ก บุญปานกลาง บุญใหญ่ จะต้องอธิษฐานจิตให้ดี

ทีนี้เราเคยได้ยินคำว่า “คำกำไรงินควร” ขอทำความเข้าใจว่า นี่ไม่ใช่การค้า ไม่ใช่ธุรกิจแต่เป็นเรื่องจิตใจ เราทำตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่เราตั้งความปรารถนาที่จะเป็น จุลเศรษฐี มหาเศรษฐี บรมเศรษฐี ถ้าไปเทียบกับความปรารถนาที่จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันนิดเดียว เพราะฉะนั้นการอธิษฐานไม่ได้เป็นการค้ากำไรงินควร ของพระองค์แม้ให้อาหารกับคนที่มีศีลเพียงเล็กน้อย หรือแม้ให้สัตว์เดรัจฉาน ก็ยังตั้งความปรารถนาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังนั้นเราจะไปใช้คำว่า “คำกำไรงินควร” ให้อาหารนก แต่ตั้งความปรารถนาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันไม่ถูก

ดังนั้น การที่เราทำบุญอะไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นใส่บาตร นั่งสมาธิ เราอย่าดูหมิ่นว่า เป็นบุญเล็กบุญน้อย ให้เราตั้งเป้าไปเลยในสิ่งที่เราปรารถนา เช่น ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม อธิษฐานให้ครบถ้วนครอบคลุมทั้งหมด

คำว่า “ค้ากำไรเกินควร”
ต้องไปใช้กับนักธุรกิจ
จะมาใช้กับนักสร้างบารมี...ไม่ได้
เราไม่ได้ทำมาค้าขาย
แต่เราทำมาสร้างบารมี

๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

P. Yad

P. Yad

ปริบทรศนะให้ถูกต้อง

เกี่ยวกับพระพุทธรศาสนา
และวัดพระธรรมกาย

๒๓

เรื่องส่วนตัวให้วางอุเบกขา

https://dhamma01.blogspot.com/2016/12/blog-post_15.html

เรื่องส่วนตัวให้วางอุเบกขา

เรื่องพระศาสนาให้เอาอุเบกขาวาง

ต้องจำว่าธรรมนี้เอาไว้ให้ดี เราจะได้ช่วยกันรักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้ให้เป็นที่ยิ่งต่อชาวโลก ลูกหลาน เหลน โหลนของเรา เหมือนอย่าง
ที่บรรพบุรุษของเราได้รักษาสืบทอดกันมาเพื่อตัวเรานี้แหละ

บรรพบุรุษของเรา ท่านปกป้องผองภัยพระพุทธศาสนาด้วยชีวิต
ไม่ว่าจะเป็นคฤหัสถ์ หรือบรรพชิตก็ตาม ซึ่งก็มีวิธีปกป้องพระพุทธศาสนา
ด้วยชีวิตที่แตกต่างกัน

ที่เป็นคฤหัสถ์ก็เอาชีวิตเป็นเดิมพันเลย

ที่เป็นบรรพชิตก็เอาชีวิตเป็นเดิมพัน

คือ ตายในผ้าเหลือง เพราะถือว่า การตายในผ้าเหลืองนี้ เป็นเกียรติยศอันสูงสุดของพระภิกษุ สามเณร เหมือนทหารที่เข้าสู่สมรภูมิตายในสมรภูมิ กลับมาก็จะได้รับการอัญเชิญมาอย่างสมเกียรติ มีธงชาติคลุมร่างกาย มีเกียรติ มีคุณค่า ได้รับการยกย่องเทิดทูนไปทั่วประเทศ

นักรบกองทัพธรรมก็เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะกำลังรบหลัก คือ ภิกษุ สามเณร ก็จะต้องตายในผ้าเหลือง คิดคิดว่าจะสู้ก อย่ายให้มีอยู่ในใจ จะต้องคิดอย่างเดียวว่า

ทำอย่างไร...เราจะทำพระนิพพานให้แจ้ง

ทำอย่างไร...เราจะเป็นเนื่อนาบุญ

ทำอย่างไร...เราจะเป็นอายุพระศาสนา

ทำอย่างไร...เราจะให้ความกระจ่าง ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตให้ชาวโลกทั้งหลายได้รู้แจ้งเห็นจริง จะได้ดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง มีสุคติโลกสวรรค์และนิพพานเป็นที่ไป นี่ก็เป็นสิ่งที่พุทธบุตรทุก ๆ ท่านจะต้องนึกคิดอย่างนี้

๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๗

๒๔

อย่าวางเจียบ ! ถ้ารักสงบตอนนี้ ต่อไปจะไม่สงบ

https://dhamma01.blogspot.com/2016/06/blog-post_13.html

ชาวพุทธนี่แปลก

เวลามีเรื่องราวอะไรมากระทบถึงพระศาสนา

มักจะอยู่กันเฉย ๆ วางอุเบกขา

แล้วก็ชอบมาลูยกันเอง ถนัดนักลูยกันเอง

แต่ความจริงแล้ว ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวให้วางอุเบกขา

ถ้าเป็นเรื่องพระศาสนา ให้เอาอุเบกขาวาง

แล้วลูยกันเลยตามหลักวิชา

ลูยในที่นี้ ไม่ใช่เอาไม้ไปตีหัวเขานะ

แต่หมายถึงให้รวมพลังสร้างความคิด และอะไรที่เขาเข้าใจไม่ถูกต้อง
เราก็ต้องชี้แจง อย่าให้เขาคิดเอง เพราะถ้าให้เขาคิดเอง เขาก็คิดอย่างนั้น
พูดอย่างนั้น แล้วมันก็กระทบ แล้วจะกระเทือนไปทั่วสังคมหมดไปหมด

ดังนั้น ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัว วางอุเบกขาได้
แต่ถ้าเรื่องพระศาสนา ต้องเอาอุเบกขาวาง
แล้วรวมตัวไปชี้แจงด้วยเหตุผล เป็นต้น
ต้องตื่นตัว ไม่ใช่วางเฉยกัน
ถ้ารักสงบตอนนี้ ต่อไปมันจะไม่สงบ !

๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๒๕

วัดพระธรรมกาย..ไม่ใช่ศูนย์กลางใหม่

https://dhamma01.blogspot.com/2016/05/blog-post_16.html

“วาทกรรม” คือ ถ้อยคำที่พูดซ้ำ ๆ บ่อย ๆ
ไม่ว่าดีหรือชั่วก็ตาม จริงหรือโกหกก็ตาม
พูดบ่อย ๆ จนคนเชื่อว่า เป็นความจริง

ครูไม่ใหญ่เจอวาทกรรมเรื่อยเลย สมัยก่อนตอนสร้างวัดใหม่ ๆ มีคน
ไปให้ข้อมูลสื่อ แล้วก็คุยต่อ ๆ กันว่า ไต๋ถุนโบสถ์มีอาวุธ ตอนแรกก็เหมือน
พูดเล่นสนุก ๆ แต่พอกระทุ้งกันไปเรื่อย ๆ ก็มีคนเชื่อนะ

ในยุคนั้น ใครมาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานี จะต้องแวะเวียน
มาเยี่ยมวัดพระธรรมกาย โดยมีวัตถุประสงค์จะไปดูไต๋ถุนโบสถ์ ต้องมุด

ลงไปดู ลำบากทีเดียว ปรากฏว่าไม่มีอาวุธ พอหมดวาระ คนใหม่มารับตำแหน่ง ก็มาดูอีกแล้ว หรือท่านนายอำเภอคลองหลวงก็มาเยี่ยมเยียน ใต้ถุนโบสถ์ รู้สึกว่าที่นั่นเป็นที่รับแขกอย่างดี

หมดยุคนั้น ก็มายุคคอมมิวนิสต์ เขาก็แต่งตั้งให้เป็นคอมมิวนิสต์อีกแล้ว

ต่อมาว่า วัดพระธรรมกายเป็นนิกายใหม่ ดอกย้าข้าเดิมไปเรื่อย ๆ เป็นนิกายใหม่ ๆ เพราะสอนเรื่องธรรมกาย คือ มีมหานิกาย และ ธรรมยุติก-นิกายแล้วมี ธรรมกาย แถมวัดชื่อวัดพระธรรมกาย มีคำว่า “กาย” อยู่ข้างหลัง เพราะฉะนั้นต้องเป็นนิกายใหม่

ตอนแรกใหม่ ๆ ครูไม่ใหญ่ขำนะ ตอนหลัง เอ๊ะ ! นี่เล่นเอาจริงแล้วนะ ไม่ว่าเราจะยืนยันเข้าไปแค่ไหน แต่เรายืนยันว่ากรรมน้อยกว่าเขา เขาระทุงกันเรื่อย ๆ เลย

ก็ได้ยืนยันเป็นช่วง ๆ นาน ๆ สักครั้งหนึ่งว่า พระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ท่านอยู่ในมหานิกาย นิกายดั้งเดิม ซึ่งแต่เดิมมีนิกายเดียว แล้วมาเปลี่ยนตอนไหน ที่มาแยกเป็น ๒ นิกาย อันนี้ครูไม่ใหญ่ไม่มีความรู้ ก็ไปแสวงหาความรู้เอา

แล้วต่อมา ครูไม่ใหญ่ก็บวชที่วัดปากน้ำ สมเด็จพระอุปชฌาย์ท่าน
กิมหานิกาย พ่อเป็นมหานิกาย ลูกกิมหานิกาย มันจะนิกายใหม่ตรงไหน
ยังนึกไม่ออก แต่เชื่อไหมวาทกรรมนี้คนเชื่อว่าเป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้น วัดพระธรรมกาย ไม่ใช่नิกายใหม่

แต่เป็นพุทธเถรวาท มหานิกาย

แล้วจริง ๆ ไม่อยากให้แยกนิกาย

อยากให้รวมกัน

แล้วไปศึกษาค้นคว้าความรู้ดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อชาวโลกอย่างแท้จริง

๒๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๒๖

พุทธบุตรต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน

https://dhamma01.blogspot.com/2016/06/blog-post_23.html

พระทุกวัดจะต้องรักกัน อย่าแบ่งแยกกัน เป็นวัดนั้น วัดนี้ นิกายนั้น นิกายนี้ เราได้ทดลองทำอย่างนั้นมาแล้ว ลองแยกนิกายแล้ว นึกว่ามันจะดี ปรากฏว่าจนถึงปัจจุบันนี้มันไม่ดี มีปัญหากันเรื่อยมา

หมดเวลาที่จะแบ่งแยกแล้ว ถึงเวลาแล้วที่พระต้องรวมเป็นหนึ่ง คิดเหมือนกัน พูดเหมือนกัน ทำเหมือนกัน คิดถูก พูดถูก ทำถูก ไปพร้อม ๆ กันเหมือนในสมัยพุทธกาล

ถ้ารวมกันเป็นหนึ่งเป็นนิกายเดียว “พุทธนิกาย” ไม่มีนิกายนั้น นิกายนี้ แล้วมีความรักสมัครสมานสามัคคีกัน มุ่งทำพระนิพพานให้แจ้ง ดังวาทธรรมที่ว่า

พุทธบุตรต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนดวงตะวันที่มีดวงเดียว

ดวงตะวันไม่มีข้างแรม ไม่มีแห้ว ไม่มีเว้า เหมือนพระจันทร์
มีอยู่ดวงเดียวทำหน้าที่ส่องแสงสว่างให้แก่โลก พุทธบุตรเช่นเดียวกัน
ต้องรวมกันเป็นหนึ่ง เพราะเป็นผู้ให้แสงสว่างส่องทางชีวิตให้ชาวโลก
เหมือนดวงตะวันอย่างนั้น

ถ้าต่างคนต่างทำ แล้วไม่รักกัน มันก็ไม่มีพลัง ไม่มีประโยชน์ เพราะ
ฉะนั้นถึงเวลาแล้วที่จะต้องรวมกัน แล้วไปศึกษาคำสอนดั้งเดิมของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงสอนอย่างไร มีข้อวัตรปฏิบัติอย่างไร
จะได้ทำเหมือน ๆ กัน จะได้คิดเหมือนกัน พูดเหมือนกัน ทำเหมือนกัน
อย่างนี้ถึงจะถูกหลักวิชา

พูดตอกย้ำซ้ำเดิมไปเรื่อย ๆ จนกว่าพุทธบริษัท ๔ จะเข้าใจ และ
รวมกันเป็นหนึ่ง ให้เหมือนสมัยพุทธกาล

๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๒๗

วิชาธรรมกาย

https://dhamma01.blogspot.com/2016/02/blog-post_9.html

คำว่า “**วิชาธรรมกาย**” ประกอบด้วย ๒ คำ คือ คำว่า “วิชา”
กับคำว่า “ธรรมกาย”

คำว่า “วิชา” แตกต่างจากคำว่า “วิชา” ในทางโลกที่เราได้เคย
ศึกษาเล่าเรียนกัน

วิชาทางโลกนั้นเป็นความรู้ที่เกิดขึ้นใน ๒ ระดับ คือ
ระดับสุดมยปัญญา กับ จินตามยปัญญา

สุตมยปัญญา คือ ความรอบรู้ที่เกิดจากการได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่าน ได้ศึกษาเล่าเรียนมา เป็นการรู้จำ คือ จำในสิ่งที่ผู้รู้ ไม่ว่าจะมีความรู้ สมบูรณ์หรือไม่สมบูรณ์ก็ตาม ได้บันทึกเรื่องราวสิ่งที่รู้เห็นเอาไว้เป็น วิทยาทานให้ได้ศึกษากันสืบต่อมา

จินตามยปัญญา คือ ความรู้ที่เกิดจากการนำมาคิดพิจารณา หาเหตุผลแบบนักคิดทั่วไป ความคิดบางครั้งถูกบ้าง ผิดบ้าง

นี้เป็นปัญญาใน ๒ ระดับ แต่ปัญญาในพระพุทธศาสนามี ๓ ระดับ

ระดับที่ ๓ คือ **ภาวนามยปัญญา** เป็นปัญญาที่เกิดจากการฝึกฝน ลงมือปฏิบัติแล้ว ในระดับที่อยู่นอกเหนือเหตุผลธรรมดา เราจะอาศัย เหตุผลธรรมดามาใช้ไม่ได้เลย เพราะภาวนามยปัญญาเป็นความรู้ที่เกิดจากการเห็นแจ้ง คือ จิตต้องเกิดดวงสว่างขึ้นมา และความสว่างนั้นนำไปสู่จักรุ ธรรมจักุเกิดขึ้น หรือญาณทัสนะเกิดขึ้น สว่างแล้วจึงเห็น เห็นแล้วจึงรู้

เพราะฉะนั้น “**วิชา**” จึงหมายถึง **ความรู้แจ้งที่เกิดจากการ เห็นแจ้ง** ความเห็นที่เกิดจากจิตที่บริสุทธิ์จากกิเลสทั้งหลายแล้ว เกิด ปัญญาบริสุทธิ์ รู้เห็นไปตามความเป็นจริง รู้ทั่วถึง รู้พร้อม แล้วก็รู้ไปสู่ เป้าหมาย เหมือนของที่อยู่ในที่มีดิ่งมาอยู่กลางแจ้งเราก็จะเห็นชัดเจน เช่น เชือกเปียกน้ำ ถ้าอยู่ในที่มีดิ่ง ๆ บางทีเราอาจจะคิดว่าเป็นงู หรือเป็น

ตัวอะไรที่มันยาว ๆ หรืออาจจะเป็นเชือก ต้องใช้สมมติฐานต้นเตาถูกบ้าง ผิดบ้าง แต่ว่าเมื่อลากมาอยู่กลางแจ้ง ก็รู้ชัดว่านี่แค่เชือกเปียกน้ำเท่านั้น

คำว่า “ธรรมกาย” ในพจนานุกรม แปลว่า หมวดหมู่แห่งธรรม เขาแปลได้แค่นั้น คือ ธรรม ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นธรรมาภิญญา รวมประชุมกัน เรียกว่า หมวดหมู่แห่งธรรม

มีนักศึกษาชาวตะวันตกสองสามีภรรยาเขาได้ค้นคว้ารวบรวมความหมายของคำว่า “ธรรม” ที่มีอยู่ในพระไตรปิฎกได้ ๕๐ กว่าความหมาย มีความหมายหนึ่งที่น่าสนใจ เขาบอกว่า ธรรม มีลักษณะเป็นดวงกลม ๆ ใส ๆ สว่าง ๆ และมีตัวตน เพราะฉะนั้น “ธรรมกาย” คือ กายที่ประกอบไปด้วยธรรม ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นธรรมาภิญญา รวมประชุมเกิดเป็นก้อนกาย เป็นกายที่มีลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ

เพราะฉะนั้น “วิชาธรรมกาย” ก็คือความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้งด้วยธรรมจักขุ แล้วก็รู้ได้ด้วยญาณทัศนะของธรรมกายนั่นเอง นี่เป็นเรื่องสำคัญ

วิชาธรรมกายเกิดขึ้นได้ด้วยธรรมกาย เป็นที่ประชุมรวมอยู่ตรงนั้น มีอยู่ในกลางกายของมนุษย์ทุกคน มีมาตั้งแต่อดีตตั้งแต่ดึกดำบรรพ์โน้น เริ่มต้นเมื่อไร ไม่มีใครทราบ

P.Yod

การที่เราเคารพกราบไหว้บูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะพระองค์ทรงบรรลुวิชชาธรรมกายก่อน แล้วได้ทรงนำมาเปิดเผยกระทั่งมีผู้รู้แจ้งตามพระองค์ เป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมมากมาย แต่หลังจากพระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว ๕๐๐ ปี ความรู้อย่างนี้ก็หายไปคงเหลือไว้แต่ชื่อ คือ คำว่า **“ธรรมกาย”** ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ในทางพระพุทธศาสนา ในนิกายต่าง ๆ ทั้งวัชรยาน มหายาน และเถรวาท แต่ไม่มีใครรู้เลยว่าธรรมกายนั้นมีลักษณะเป็นอย่างไร เข้าถึงได้อย่างไร

จนกระทั่งเมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านได้สละชีวิตปฏิบัติธรรมกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกาย ณ วัดโบสถ์บน บางคูเวียง จังหวัดนนทบุรี ความลับนี้จึงได้เปิดเผยออกมาสู่ชาวโลกอีกครั้งหนึ่ง

หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านบวชเมื่ออายุ ๒๒ ปี บวชได้หนึ่งวัน รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งก็ปฏิบัติธรรมแล้วก็ศึกษาทางด้านปริยัติ ศึกษาหมดทุกสำนัก แต่ไม่ได้สอบเป็นมหาเปรียญ รู้ว่าสำนักไหนมีครูดี ชำนาญในพระไตรปิฎก ท่านก็จะไปศึกษาทุกหนทุกแห่ง ทั้งศึกษาด้วยตัวเองด้วยจากครูบาอาจารย์ตามสำนักต่าง ๆ ด้วย

แล้วในที่สุดท่านก็สรุปว่า ความรู้จะสมบูรณ์ได้จะต้องประกอบไปด้วย ๓ ป. คือ ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ ปริยัติก็คือการศึกษาด้านทฤษฎี

ต้องอ่าน ต้องศึกษา ท่านอ่านหมดในพระไตรปิฎก แล้วก็ปฏิบัติด้วยตนเอง
เรื่อยมา ไม่ว่างเว้นในการปฏิบัติเลยแม้แต่วันเดียว รู้ชาวคราวว่า ครูไหน
สำนักไหนมีการปฏิบัติ ก็ยอมตนเข้าไปเป็นศิษย์ไปศึกษา ได้เข้าถึงที่สุด
แห่งความรู้ของครูบาอาจารย์ ซึ่งได้แค่ดวงสว่างปรากฏอยู่ แล้วครูก็ชวน
ท่านช่วยกันสั่งสอนศิษย์เช่นเดียวกับครูบาอาจารย์ของท่าน

แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ มีความคิดว่า ความรู้แค่นี้
เหมือนทางอิงนิตเดียว จะไปเป็นครูเขาได้อย่างไร ท่านจึงกราบลาญาติ
ความเคารพ แล้วก็ไปศึกษาวิธีการต่างๆ ที่มีปรากฏอยู่ในวิสุทธิมรรค ๔๐ วิธี
ก็ศึกษากันมาทั้งหมดทุกสำนัก

แต่ก็ยังไม่จุใจ เพราะท่านมีความรู้สึกว่า ยังไม่ถึงจุดของความรู้ตาม
ที่ได้ศึกษาภาคปริยัติมา ในที่สุดหลังจากที่ศึกษาทั้งทฤษฎีและปฏิบัติตาม
สำนักต่าง ๆ มาจนย่างเข้าพรรษาที่ ๑๒ ของการบวช ในกลางพรรษา
ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ท่านก็ได้ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่า

“วันนี้เป็นไงเป็นกัน ถ้าหากว่าไม่ได้บรรลุนิพพานที่พระสัมมา
สัมพุทธเจ้าทรงบรรลุ จะไม่ลุกจากที่ จะนั่งปล่อยชีวิตอย่างนี้เรื่อยไป
แม้เนื้อเลือดจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่กระดูกหนังข้างมัน ถ้าไม่รู้
ไม่เห็นธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ได้ตายเถอะ”

P. Yad

นี่เป็นความอัศจรรย์ของภิกษุหนุ่มวัย ๓๓ ปี ซึ่งยังไม่ได้รู้เรื่องราวอะไรเลยเกี่ยวกับหนทางไปนิพพาน ได้ศึกษาแต่พระปริยัติ

แล้วในที่สุดวันนั้น ตามประวัติที่ท่านบันทึกเอาไว้ ท่านได้ทำความเพียรที่วัดโบสถ์บน บางคูเวียง ปัจจุบันนี้ในโบสถ์นั้นก็ยังมีพระพุทธรูปองค์ดั้งเดิมอยู่ ที่นั่งก็ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ไม่ราบเรียบ ท่านก็เลือกเอามุมหนึ่งเป็นสถานที่นั่งสมาธิ ตัดสินใจยอมสละแม้ชีวิต เอานี้วุ่นน้ำมันก๊าดเพื่อจะขีดวงกันมดที่ไต่ตามช่องแตกของพื้นหินไม่ให้มารบกวน แต่ขีดไปได้ครึ่งหนึ่งท่านก็นึกกลัวว่า สละชีวิตแล้วยังมากลัวมดอีก จึงตัดสินใจหลับตาปล่อยชีวิตไปเลย

ท่านบอกว่า ค่อนคินทีเดียวจึงได้บรรลุถึงธรรมกาย บรรลุถึงธรรมกาย แล้วท่านก็บอก โอ! มันยากอย่างนี้เอง มันต้องดับก่อนแล้วจึงเกิด คือใจต้องหยุดต้องนิ่งเสียก่อน ถูกส่วนถึงจะเห็นไปตามลำดับ เห็นไปได้ ๕ กายจนกระทั่งถึงกายธรรม พอถึงกายธรรมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เข้าก็รู้ว่านี่แหละ คือ กายธรรม เป็นกายตรัสรู้ธรรมอยู่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ท่านตรวจตราทบทวนดูอย่างดีที่สุดทีเดียว จนกระทั่งมั่นใจว่า นี่ถูกทาง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ท่านก็ทบทวนทำความเพียรไปทั้งคืน

จนกระทั่งติดอยู่ในกลางท่าน แล้วต่อมาท่านก็เห็นในญาณทัสนะว่า จะมีผู้
บรรลุธรรมกายตามท่านอยู่ที่วัดบางปลา อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม

ภายในพรรษานั้น ท่านก็ทบทวนแล้วก็ศึกษาวิชาธรรมกายด้วย
ธรรมกายภายในกลางกายเรื่อยไป ในที่สุดออกพรรษาแล้วก็ได้ไปที่วัด
บางปลา มีผู้บรรลุธรรมกายตามท่าน เป็นพระภิกษุ ๓ รูป ฆราวาส ๔ ท่าน ตรง
ตามที่ท่านได้เห็นในญาณทัสนะ แล้วก็เริ่มเผยแผ่ธรรมเรื่อยมาจนกระทั่ง
ได้มาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

เพราะฉะนั้น การที่หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้ค้นพบ “วิชา
ธรรมกาย” ทำให้พวกเราทั้งหลายรู้จัก “ธรรมกาย” ว่ามีอยู่ในกลางกาย
ของมนุษย์ทุกคน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด และเป็นเป้าหมายของการ
เกิดมาเป็นมนุษย์ ที่ต่างเกิดมาก็เพื่อแสวงหาธรรมกาย พระเดชพระคุณ
หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จึงเป็นบุคคลสำคัญที่มีพระคุณต่อชาวโลก
และเป็นบุคคลที่ควรแก่การเคารพบูชาเป็นอย่างยิ่ง

๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๔

P. Yad

๒๘

วัดพระธรรมกาย..

พุทธดั้งเดิม ไม่ใช่ินิกายใหม่

https://dhamma01.blogspot.com/2016/08/blog-post_18.html

ในสมัยพุทธกาลไม่มีนิกายนะ

มีแต่ "ธรรมกาย"

เพราะสมัยนั้นเขาปฏิบัติ

จนกระทั่งเข้าถึงธรรมกายกันเป็นเรื่องปกติ

แค่ได้ยินได้ฟังธรรมก็บรรลุธรรมากิสมัย

บรรลุธรรมกันแล้ว

แต่ต่อมาก็ย่อหย่อนในการปฏิบัติ ไม่ให้ความสำคัญกับการปฏิบัติ
ธรรม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ การศึกษาอะไรเหล่านี้ เป็นต้น เพราะ
ฉะนั้นคำสอนก็เลยเลอะเลือนเลือนรางไป มีแต่คำว่า ธรรมกาย ยังปรากฏ
อยู่ในคัมภีร์ต่าง ๆ ในพระพุทธศาสนาซึ่งกระจัดกระจายไปตามนิกายต่าง ๆ

แล้วก็มีนักคิดเกิดขึ้น ก็คิดกันไปตามเรื่องตามราวเท่าที่ตัวเองจะ
เข้าใจ โดยใช้จินตตามยปัญญา มีบางพวกเจริญภาวนาเหมือนกัน แต่ปฏิบัติไป
ไม่ถึงจุดตรงนั้น เพราะฉะนั้นความเห็นจึงแตกต่างกันไป นิกายก็เลยเกิดขึ้น
ในภายหลัง

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่บังเกิดขึ้น แล้วก็ได้มีการค้นพบวิชา
ธรรมกายเกิดขึ้นมา เราจึงปฏิบัติได้ถูกต้อง แต่ว่าผู้ที่มาภายหลังนั้นไม่เคย
ได้ยินได้ฟังมาก่อน ไม่ได้ปฏิบัติ หรือได้ปฏิบัติแต่ปฏิบัติไม่ได้ ก็เลยเข้าใจ
ว่าธรรมกายคือนิกายใหม่ เพราะมีคำว่า "กาย"

เพราะฉะนั้น ดั้งเดิมมีแต่ธรรมกาย ไม่มีนิกายอะไรต่าง ๆ นิกายเพิ่ง
มาเปลี่ยนแปลงภายหลัง และมาเหมาเข้าใจว่า ธรรมกายคือนิกายใหม่
ไม่ใช่ นิกายใหม่ และก็ไม่ใช่ นิกายเก่า แต่ว่าเป็นของดั้งเดิมในสมัยพุทธกาล
ในยุคที่ไม่มีนิกาย มีแต่ **ธรรมกาย** และเพิ่งมาเป็น **ธรรมกลาย** ในภายหลัง
มี ล ถึง เพิ่มเติมขึ้นมาอีก คือ กลายเป็นโน้นเป็นนี่อะไรต่าง ๆ

เพราะฉะนั้น เราจึงเป็นหนี้พระคุณของพระเดชพระคุณหลวงปู่มาก นอกจากการปฏิบัติบูชาหรืออามิสบูชาแล้ว ก็คิดที่จะตอบแทนพระคุณท่าน จึงได้สร้างรูปหล่อทองคำ รูปเหมือนท่านขึ้นมา แล้วก็ชักชวนผู้มีบุญทั้งหลายมาหล่อรูปบุคคลสำคัญของโลกและจักรวาล ที่ทำให้เราเข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต และมีความมั่นใจว่า พระพุทธเจ้ามีจริง พระธรรม พระสงฆ์มีจริง ๆ

เดี๋ยวนี้เขาไม่ค่อยจะเข้าใจกันนะ ยิ่งเรียนทางโลกมาก ๆ ยิ่งไม่ค่อยจะเชื่อว่ามีพระพุทธเจ้าจริง เขาบอกว่า พระไตรปิฎกนี้ผู้เขียนต้องเป็นนักคิดที่ยิ่งใหญ่ โอ! ถ้าใครคิดได้ขนาดนี้โดยไม่ได้ค้น ไม่ได้ปฏิบัติให้เข้าถึงกะโหลกจะบาน สติจะเฟื่องเสียก่อน

เพราะฉะนั้น ความรู้ที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก ไม่ได้เกิดจากความคิด แต่เกิดจากการเห็นแจ้ง แล้วจึงรู้แจ้งแทงตลอด แล้วนำมาบันทึกถ่ายทอดกันมา ให้มวลมนุษยชาติได้ดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง พอดำเนินชีวิตถูกต้อง ก็ปิดประตูบ้าย แล้วก็เปิดประตูสวรรค์กัน นี่เป็นเรื่องที่สำคัญ

๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

P. Yad

๒๕

วอนสื่อมวลชน

ได้โปรดอย่าทำลายหัวใจชาวพุทธ

<https://dhamma01.blogspot.com/2016/08/blog-post.html>

นักข่าวมีเสรีภาพในการนำเสนอข่าว อันนี้ถูก
แต่ต้อง “พอดี” ต้องอย่าเล็งเจ็งเรื่อยเปื่อย
จนกระทั่งเกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง
กับบุคคลที่พาดพิงถึง หรือกับสังคม

พอดี ดูตรงไหน

ดูว่า มันเหมาะ มันควรไหม ถ้าเหมาะสมก็ทำไปเลย

ถ้าเรื่องจริง มีประโยชน์...เขียนไป

เรื่องจริง แต่ไม่เกิดประโยชน์...ไม่เขียน

เรื่องจริง มีโทษ...ไม่เขียน

ถ้ายังเรื่องไม่จริง...ยังไม่ควรเขียน

ดูว่าอะไรถูกผิด อาจดูได้ไม่ยาก แต่เหมาะสม เราจะทำอะไรมา
เป็นเกณฑ์ พระสารีบุตรได้กล่าวเรื่องนี้ไว้ว่า

สิ่งใดที่เราคิด พูด หรือทำ น้อมไปในทางกุศลธรรม คือยังกุศลธรรม
ที่ยังไม่เกิดให้เกิดขึ้น หรือที่เกิดขึ้นแล้วทำให้เจริญยิ่งขึ้น อย่างนี้เรียกว่า
เหมาะสม

แต่สิ่งใดตรงกันข้ามกัน น้อมไปทางอกุศลธรรม ทำให้เกิดเป็นภาพ
ลบติดใจ เกิดปัญหาสังคม เกิดความทุกข์ หรือเกิดวิบากกรรมอย่างนั้น
ไม่เหมาะสมไม่ควร

เพราะฉะนั้น สิ่งใดที่น้อมไปทางกุศลธรรม ยกระดับจิตใจให้สูงส่งขึ้น
สิ่งนั้นควรทำ

โดยเฉพาะเรื่องพระศาสนา เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนมาก เพราะทุกชีวิตที่เกิดมามีความทุกข์นะ ตั้งแต่ทุกข์จากการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ซึ่งเป็นทุกข์ประจำ กับทุกข์ที่จรมามากมาย ประสบสิ่งที่ไม่เป็นที่รัก บรรณาอะไรไม่ได้สิ่งนั้นก็ทุกข์ หรือพลัดพรากจากสิ่งที่รัก ทุกข์จากการเสื่อมลาภ เสื่อมยศ มีคนนิทา มีทุกข์กายทุกข์ใจอะไรอีกสารพัด เยอะแยะไปหมด

เมื่อชีวิตมนุษย์มีทุกข์ เขาย่อมหาที่พึ่ง ที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ ศาสนาหรือคำสอนจากพระศาสดาของทุก ๆ ศาสนานั้นแหละจะเป็นที่พึ่ง ที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของมวลมนุษยชาติ เพราะฉะนั้นพระศาสนาเป็นสิ่งที่ไม่ควรแตะอย่างยิ่ง เพราะเป็นหนึ่งในสถาบันหลัก และเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจดังกล่าว และในความเป็นจริงแล้ว เขาก็มีการปกครองไปตามลำดับ

พระอาจารย์รูปหนึ่ง เป็นพระพม่าที่อยู่เกาหลี ท่านเล่าให้ฟังว่า ที่ประเทศพม่า มีการห้ามออกสื่อที่เป็นการตำหนิพระรัตนตรัยอย่างเข้มงวด หรือแม้แต่ในประเทศเกาหลีเองก็ตาม ตลอดเวลาที่ผ่านมา กระผมติดตามข่าวสารที่นี้มาตลอด พบว่าเรื่องที่จะมีการออกสื่อในหน้าหนังสือพิมพ์ หรือสื่อต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อโจมตี ดูถูก เหยียดหยาม เหยียบย่ำ พระพุทธศาสนาให้ตกต่ำ จะไม่มีเกิดขึ้นในเกาหลี

แถมยังมีกฎหมายคุ้มครอง โดยไม่ให้ออกสื่อใด ๆ เพื่อมุ่งทำลาย ศรัทธาของพุทธศาสนิกชน ห้ามตำหนิ ใส่ร้าย ป้ายสี จ้วงจาบ โจมตีพระ และพระพุทธศาสนา แต่หากมีปัญหาเกิดขึ้น คณะสงฆ์ก็จะจัดการกันเอง ในส่วนที่เกี่ยวข้องที่ปกครองกันมาตามลำดับ แต่ไม่ใช่นำมาขยายเพื่อให้ ประชาชนเสื่อมศรัทธาในพระพุทธศาสนา

แล้วยังมีผู้ดูแลกฎหมายศาสนาของภาครัฐคอยเช็คและดูแลสื่อ เพราะไม่อนุญาตให้ออกข่าวใด ๆ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งทำลาย หรือ ทำร้าย หรือว่าร้ายพระพุทธศาสนา เพราะถือว่าข่าวศาสนาจะส่งผลกระทบต่อ จิตใจของประชาชน

หรือแม้แต่เวลาที่ต่างศาสนาเข้ามาเผยแผ่ที่เกาหลี ก็ห้ามออกสื่อ เขียนว่าร้ายพระพุทธศาสนาเช่นกัน ในทางตรงกันข้าม ที่เกาหลีจะมี หนังสือพิมพ์เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะ ไม่ต่ำกว่า ๑๐ ฉบับ จะ ลงข่าวดี ๆ ที่เกี่ยวกับธรรมะ การจัดงานบุญของวัดต่าง ๆ การปฏิบัติธรรม หรือประสบการณ์ทางธรรมของพระรูปต่าง ๆ เพื่อยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น หรืออย่างน้อยก็ดับทุกข์ของชีวิตในใจของแต่ละคนได้ในแต่ละวัน

คือมีข่าวดีออกมารายวัน เพราะคนมีทุกข์รายวัน เพราะฉะนั้น หนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวกับพุทธศาสนาก็มีรายวัน เขียนแนะวิธีการดับทุกข์ ไม่ใช่เขียนแนะวิธีการสร้างทุกข์ หรือขยายทุกข์ ขยายความเครียด ระบาดไปทั่วสังคมหมดเลย จนกระทั่งในใจของแต่ละคนถูกยึดเยียดด้วย ข่าวที่ทำให้เราร้อน ตั้งแต่ตื่นกระทั่งหลับ วิพากษ์วิจารณ์กันไปตั้งแต่ใน ครอบครัว ออกมานอกบ้าน ไปโรงเรียน ไปที่ทำงาน ในทุกหนทุกแห่ง ความเครียดมันก็ระบาดไปทั่วสิ ไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย

ท่านยังกล่าวอีกว่า กระผมประหลาดใจ ตอนที่กระผมเคยอยู่เมืองไทย ทั้งที่เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ ทั้งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ก็ถือเป็นหัวใจของประเทศ แต่ทำไมถึงเห็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ลงแต่เรื่องไม่ดีของพระ แล้วก็ขยายความมุ่งโจมตี จนคนเสื่อมศรัทธา ทำไมต้องทำลายหัวใจของเราเอง ตอนแรก กระผมอ่านกึ่ง ๆ ตอนหลัง ๆ ก็เลยไม่อยากจะสนใจอ่านอีก กึ่งงอยู่ว่า จะทำลายพระก็ทำลายกันง่าย ๆ แบบนี้เอง นี่ท่านว่าของท่านออกมาอย่างนั้นะ

๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๙

พุทธศาสนาเป็นเรื่องละเอียดอ่อน
เป็นที่พึงที่ระลึกที่แท้จริง
ของมวลมนุษยชาติ
เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของชาวพุทธ
ชีวิตมนุษย์มีทุกข์มากเกินไปแล้ว
ได้โปรด...อย่าทำลายศรัทธา
อย่าทำลายหัวใจชาวพุทธ
อย่าทำลายหัวใจของเราเอง

P. Yod

๓๐

วิบากกรรมสื่อเลี่ยม บิดเบียน

ทำลายพระพุทธศาสนา

https://dhamma01.blogspot.com/2016/07/blog-post_88.html

มีคำถามว่า ผู้ที่จงใจเสนอข่าวบิดเบียน เกี่ยวกับเรื่องพระพุทธศาสนา ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าไม่เป็นความจริง กับผู้ที่ไม่ได้ตั้งใจบิดเบียนข่าวพระพุทธศาสนา แต่เพราะตนเองเข้าใจผิดจริง ๆ แต่ก็มีผลสร้างความเสียหายให้กับพระพุทธศาสนาเหมือนกัน ทั้งสองประเภทนี้จะได้รับวิบากกรรมเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร

ทั้งสองประเภทนี้ จะได้รับวิบากต่างกัน คือ พวกแรกจะหนักกว่า เพราะมือกุศลเจตนาอย่างแรงกล้า ซึ่งก็จะมีวิบากกรรมให้ไปมหานรก ขุม ๔

นี่แค่ตัวอย่างนะ จะถูกนายนิรยบาลจับปิดตัว ถลกหนังออก แล้วเอาปากกาเหล็กร้อนเขียนไปบนเนื้อ แล้วถูกทิ่มแทงด้วยอุปกรณ์การเขียนที่เป็นเหล็กร้อน หรือฝนตัวอักษรที่เคยบิดเบือนเอาไว้ เขียนไว้เป็นล้าน ๆ คำตกลใส่ เป็นตัวอักษรเหล็กร้อน ทุกข์ทรมานมาก เป็นต้น ส่วนรายละเอียดศึกษาได้เพิ่มเติมในมินิซีรีส์ของวิบากกรรมบิดเบือนนะ

ส่วนพวกหลัง จะมีวิบากกรรมน้อยลงมาน้อยหนึ่ง คือ แทนที่จะไปมหานรกขุม ๔ ก็ไปแค่มโลก ของมหานรกขุม ๔ จะถูกเจ้าหน้าที่ลงทัณฑ์ทรมาน คล้าย ๆ กับพวกแรกที่อยู่โนมหานรกขุม ๔ แต่ว่าเบาบางกว่ากัน

ในกรณีที่พระทำผิดจริง ๆ สิ่งที่ต้องทำ คือ ไม่เสนอข่าวในสาธารณชน แต่ให้ทางคณะสงฆ์ ซึ่งมีสายการปกครองโดยกฎหมายและพระธรรมวินัยอยู่แล้ว ได้ดำเนินเรื่องแก้ไขกันไปตามความถูกผิดและเหมาะสม

เพราะการนำเสนอเรื่องพระสงฆ์นั้นเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ที่จะสั่นคลอนความศรัทธาในพระพุทธศาสนาได้ อีกทั้งศาสนาก็เป็นหนึ่งในสถาบันหลักของประเทศ

การที่นักข่าวไปทำข่าวเหล่านี้เผยแพร่ออกไป จะได้รับวิพากกรรมตามกำลังแห่งเจตนา เช่น แม้เป็นจริง และเขียนไปตามความเป็นจริง ก็จะไปสั่นคลอนศรัทธาของพุทธศาสนิกชนส่วนรวม เพราะว่าพระที่บริสุทธิ์มีเยอะ แต่ความสั่นคลอนของพุทธศาสนิกชนทำพระพุทธศาสนาล่มสลายได้ทั้ง ๆ ที่พระส่วนใหญ่บริสุทธิ์ ไม่ได้ทำความผิดเลย แต่พลอยมีส่วนไปด้วย

ผู้ที่ทำข่าวดังนี้ จะมีวิบากกรรมคือ ชาติต่อไปก็จะมีคนคอยจับผิด แม้ผิดเล็กน้อยก็จะดูเหมือนมาก จะถูกตำหนิติเตียน และปัจจุบันใจจะเศร้าหมอง เห็นภาพตอนใกล้จะตาย เป็นกรรมนิมิต คตินิมิตจะมีตไปอบายได้

ส่วนที่ข่าวจริงมีนิดเดียว แต่ไปเขียนขยายความจนทำให้เกิดการเสื่อมศรัทธาในพระพุทธรูปศาสนานั้น จะมีวิบากมากกว่านี้ รายละเอียดไปศึกษาในมินิซีรีส์ของมหานรกขุม ๔

๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙

P. Yod

๓๑

เรารักพระพุทธศาสนา

https://dhamma01.blogspot.com/2016/06/blog-post_21.html

การโจมตีว่าร้าย โดยเริ่มต้นที่หลวงพ่อก่อน ว่าร้ายวัดพระธรรมกาย ยังไม่มีปัญหา แต่ไปกระทบสังฆมณฑล ทำให้ศรัทธาของพุทธศาสนิกชน คลอนแคลน มีหลายวัดจำนวนมากได้มาเล่าให้หลวงพ่อฟัง เดียวนี้พระเถระจะอดตายกันแล้ว ญาติโยมไม่ค่อยจะใส่บาตรตักบาตรกัน เพราะว่าสับสนกับสื่อที่ออกไปอย่างนี้

เพราะฉะนั้น ใครไปตักเตือนสื่อได้ ก็ให้ไปตักเตือนกัน จะด้วยวิธีการใดก็ไปบอกเขาว่า อย่าไปทำ มันเป็นบาปกรรม เป็นสิ่งที่ไม่ดี พลอยทำให้คนอื่นเดือดร้อนด้วย เอาเฉพาะหลวงพ่อัมมชโยเดือดร้อนรูปเดียวก็พอแล้ว อย่าไปทำให้คนอื่นเดือดร้อน

ช่วยกันปกป้องพระพุทธศาสนากันนะ แล้วก็วิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นวิชาหรือเป็นวิธีการที่จะให้เข้าถึงพระธรรมกายในตัว นี่เป็นเป้าหมาย เป้าหมายที่จะสอนให้ทุกคนเข้าถึงวิชาธรรมกาย ถึงพระธรรมกายในตัว เพราะถ้าเข้าถึงได้แล้ว จะมีความสุขมาก มีความเบิกบาน มีกำลังใจในการสร้างความดีเกิดขึ้นมากมาย จะเป็นคนดีในสังคม คนดีที่โลกต้องการ จะทำให้สังคมอยู่เย็นเป็นสุข เพราะฉะนั้นช่วยกันปกป้องวิชาธรรมกาย

ย៉ากี้ ความตั้งใจหลวงพ่อก็มีเพียงประการเดียว คือมุ่งที่จะแนะนำสั่งสอนให้ชาวโลกได้เข้าถึงพระธรรมกาย ถ้าเขาเข้าถึงแล้ว เราจะมีความสุข มีปิติ ตัวเขาก็มีความสุข เราก็มีความสุข มีเพียงแค่นี้เอง

ที่สร้างอะไรขึ้นมาใหญ่โตก็เพื่อรองรับมหาชนที่เขาмаกันมากมาย มาศึกษาวิชาธรรมกาย มาปฏิบัติธรรม ไม่ได้มาทำความชั่วเลย ทำเพื่อการนี้เท่านั้น ไม่ใช่เพื่ออยากเด่นอยากดัง อยากเป็นใหญ่เป็นโต เป็นศูนย์อำนาจ ไม่เคยคิดเรื่องกะโหลกกะลาเหล่านี้ ไม่ได้สนใจเลย ถ้าสนใจสิ่งเหล่านี้ก็ไม่มาบวช บวชมาก็มุ่งอย่างนี้อย่างเดียว เพราะฉะนั้นไปบอกกันนะ ใครเข้าใจไม่ถูกต้อง ก็ให้เขาเข้าใจให้ถูกต้อง

ปัจจุบันนี้หลวงพ่อก็ไม่ได้อดทนอะไรเลย ไม่ได้มีความรู้สึกอะไร เพราะเข้าใจในสิ่งที่เขาต้องการให้มันเป็นไปยังไง เราเข้าใจเขาเสียแล้ว ใจเราก็อบาย มีปิติเบิกบานในคุณงามความดีที่ทำกันผ่านมา และที่กำลังจะทำกันต่อไป ไม่ว่าจะบีบบังคับหลวงพ่อก็ไปอยู่ตรงไหน หลวงพ่อก็ยังต้องทำความดีต่อไป เป็นเรื่องเฉพาะตัวที่จะต้องช่วยตัวเองให้พ้นจากบ่วงจากทาสของพญามาร

คู่ต่อสู้ของหลวงพ่อก็คือ เวลา กับ พญามาร เท่านั้น เพราะ หลวงพ่อต้องแข่งกับเวลา ต้องเอาชนะพญามารในตัว คือกิเลส ในใจยังมีอยู่ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ต่อสู้กันอยู่ทุกวันเลย ไม่ได้คิดไปสู้ใคร

เพราะฉะนั้น จะไปว่าร้ายใคร หลวงพ่อก็ทำไม่เป็น ไม่ได้ถูกฝึกฝนมาอย่างนั้น ใจมันก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น จะไปจ้วงจาบใคร จะไปว่าร้ายใคร มันทำไม่เป็น พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงสอนว่า อนุภาวโท ไม่ว่าร้ายใคร ก็ทำมาตลอด ทำไปตามประสาอย่างนั้นแหละ

๒๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

๓๒

เราตายได้

แต่พระพุทธศาสนาตายไม่ได้

https://dhamma01.blogspot.com/2016/02/blog-post_57.html

การที่เรารักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้

ก็เพื่อตัวเราและชาวโลก

ไม่ได้แข่งกับใคร

คำสอนในพระพุทธศาสนามีความจำเป็นในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง
ของทุกคนเป็นอย่างมาก แม้วันนี้เพื่อนมนุษย์ทั้งหลายยังไม่เข้าใจ เขา
ยังไม่มีเวลามาศึกษา ก็ไม่เป็นไร เรายังคงรักษาความรู้ของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าเอาไว้สักวันหนึ่งเมื่อบุญเก่าได้ช่องส่งผล เขาจะเกิดความรู้สึกว่า

มีบางสิ่งเล็กๆ กระตุ้นเตือนจิตสำนึกให้เขาอยากมาศึกษาเรียนรู้เรื่องราว
ความเป็นจริงของชีวิตขึ้นมา ตอนนั้นความรู้ตรงนี้จะ เป็นประโยชน์ต่อเขา

ความรู้ในพระพุทธศาสนา เป็นความรู้สากลที่ทุกคนจะต้องศึกษา
ต้องเรียนรู้ ไม่รู้ไม่ได้ ไม่รู้อันตราย เพราะจะทำให้ดำเนินชีวิตไม่ถูกต้อง
ดังนั้นที่เราศึกษาพระพุทธศาสนาเอาไว้ก็เพื่อการนี้ ไม่ได้ไปแข่งกับใคร
เพราะคู่แข่งของเราคือเวลา เราต้องทำงานแข่งกับเวลา เนื่องจากเรา
มีเวลาอยู่ในโลกนี้จำกัด แค่นี้แหละ รวยก็รวยประเดี๋ยวเดียว
จนก็จนประเดี๋ยวเดียว เป็นเจ้านายเป็นลูกน้องก็เป็นประเดี๋ยวเดียว มีลาภ
ยศ สรรเสริญ มีอำนาจวาสนาก็แค่นี้แหละ เป็นสามีภรรยา กันก็
ประเดี๋ยวเดียว ต่างคนต่างมา มาอยู่รวมกัน แล้วก็ต่างคนต่างไป พระพุทธ
ศาสนาสอนให้เราเข้าใจตรงนี้ สอนให้เราปล่อยวาง แล้วก็ทำให้เรามี
ความรักต่อเพื่อนมนุษย์อย่างแท้จริง

เพราะฉะนั้น เราจึงจำเป็นต้องรักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้
ให้ยาวนานที่สุด เท่าที่จะนานได้ แต่งานนี้เป็นงานใหญ่ จะทำตามลำพังไม่ได้
วัดใดวัดหนึ่งทำก็ไม่ได้ วัดทุกวัด พุทธบุตรทุกรูป พุทธบริษัท ๔ ทั้งหมด
ก็ต้องรวมเป็นหนึ่งเดียวกันจึงจะทำงานนี้ได้สำเร็จ

๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๓๓

ใครบอกว่าวัดพระธรรมกาย

ไม่ทำสังคมสงเคราะห์?

https://dhamma01.blogspot.com/2016/07/blog-post_12.html

ครูไม่ใหญ่ทำบุญทุกวันเลย สร้างพระธรรมกายประจำตัวทุกวัน ถวายภัตตาหารเป็นสังฆทานแด่พระภิกษุสามเณรผู้ประพฤติธรรมทุกวัน สร้างลานธรรมทุกวัน กฐินรายวันอีก แล้วก็บุญอะไรอีกตั้งหลายอย่าง ทำทุกวัน อย่างสม่ำเสมอ เพราะเราก็อวยการวยรายวัน แล้วก็อวยการวยทุกวัน รวยมากก็ไม่ใช่อะไรหรอก ก็จะนำมาสร้างบารมีต่อ

ชาตินี้ไม่ค่อยได้เห็นเงินเห็นทองกับเขาหรอก เห็นเฉพาะอยู่ข้างหน้า แวบเดียว แล้วหายไปเลย แล้วก็เปลี่ยนมาเป็นสิ่งที่ป็นสาธารณประโยชน์ สาธารณกุศล ที่จะเป็นทั้งโรงเรียนและโรงพยาบาล

เป็นโรงเรียน ที่สอนให้รู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ที่ไม่มี
โรงเรียนไหน ๆ ในโลกเขาสอนกัน

เป็นโรงพยาบาล รักษาไข้ใจ ที่เกิดจากกิเลส โลภะ โทสะ โมหะ
ซึ่งไม่มีโรงพยาบาลไหนเขารักษากัน

เพราะฉะนั้น ปัจจัยที่ร่วมบุญกันมาไม่เสียเปล่าณะลูกนะ
รวยก็เพื่อเอามาทำอย่างนี้แหละ หรือที่ชวนให้ลูก ๆ ทั้งหลายมารวย
ก็เพื่อการนี้เหมือนกัน

เพราะฉะนั้น สิ่งที่เราสร้างเป็นทั้งโรงเรียนและโรงพยาบาล ให้ความ
รู้ทางใจ เป็นวิชชาชีวิต และรักษาไข้ใจ ส่วนโรงเรียนโรงพยาบาลทางโลก
ก็เป็นวิชาชีพ กับรักษาไข้กายมีคนเขาทำกันเยอะแล้ว

ดังนั้น ที่มีคำถามมาว่า วัดพระธรรมกายทำไมไม่ไปช่วยสร้างตรงนั้น
ตรงนี้ ก็คนอื่นเขาสร้างกันอยู่แล้ว แต่ตรงนี้ไม่ค่อยมีใครสร้าง แล้วก็ไม่มีใคร
มีใครสอนรักษาไข้ใจอย่างนี้

P. Yad

แต่วัดวาอารามนี้แหละ ได้ช่วยทำสิ่งนี้ขึ้นมา ตรงนี้คนมองไม่ค่อย
จะเห็นกัน บอกว่าไปทำสังคมสงเคราะห์ดีกว่า นี่ก็เป็นสงเคราะห์สังคม
เหมือนกัน สงเคราะห์สังคมตามพุทธรวิธี ตามแบบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แบบท่านผู้รู้ แต่นั่นก็สงเคราะห์แบบผู้ความรู้อย่างไม่สมบูรณ์ คือมีความรู้
บ้าง เพราะฉะนั้นที่ยังไม่เข้าใจก็พึงเข้าใจเสีย

๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

ฝึกจิต

ปฏิบัติธรรม

P. Yad

๓๔

แก่นสารของชีวิตอยู่ที่ไหน?

<https://dhamma01.blogspot.com/2016/07/blog-post.html>

อะไรคือแก่นสารของชีวิต

ความจริงในโลกนี้

ไม่มีอะไรเป็นแก่นสารเลย

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ

เรื่องธุรกิจการงาน บ้านช่อง

เรื่องอะไรก็ไม่ใช่แก่นสารของชีวิตทั้งนั้น

สิ่งที่สำคัญ คือ การฝึกจิตให้หยุดนิ่ง
ให้บริสุทธิ์ ให้เข้าถึงธรรมภายใน

ดูชีวิตของชาวโลกทั่วไป
ตายแล้วก็เอาอะไรไปไม่ได้
นอกจากบุญและบาปเท่านั้น
ทั้งโลกก็เป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้น แก่นสารของชีวิตอยู่ที่ใจหยุด ใจนิ่ง
ใจที่ดึงเข้าไปสู่ภายใน
ไปพบธรรมภายใน ที่ฟังที่ระลึกที่แท้จริง

๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙

๓๕

สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด

https://dhamma01.blogspot.com/2016/05/blog-post_36.html

ในระหว่างที่เรายังมีชีวิตอยู่...

เราจะดำเนินชีวิตอย่างไร

ให้ได้ประโยชน์สูงสุดของการมาเกิดเป็นมนุษย์

ประโยชน์สูงสุดของชีวิต...คืออะไร

ก็ต้องดูจากผู้ที่บรรลุประโยชน์อันสูงสุด

คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย

ที่ท่านได้บรรลุประโยชน์อันสูงสุดของชีวิตในสังสารวัฏแล้ว
คือ สามารถดับทุกข์และหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้
นั่นคือประโยชน์อันสูงสุดของชีวิต...

ส่วนการทำมาหากินเพื่อให้ได้ทรัพย์มาหล่อเลี้ยงสังขาร
และนำมาสร้างบารมีนั้น ยังเป็นเรื่องรองลงมา
แม้จะมีความจำเป็นก็ตาม
แต่เรามีสิ่งเหล่านั้นก็เพื่อ...แสวงหาสิ่งที่ประเสริฐที่สุดในชีวิต

๑๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๒

๓๖

เราเกิดมาเพื่อการนี้

https://dhamma01.blogspot.com/2016/08/blog-post_65.html

การปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกาย

เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต

ต้องจับหลักให้ได้ว่า เราเกิดมาเพื่อการนี้

ตราบใดเรายังไม่เจอพระรัตนตรัยในตัว

เราจะไม่วันรู้จักความสุขที่แท้จริง

เราจะไม่วันบอບุ่น และมีความรู้สึกว่าไม่ปลอดภัยในชีวิต

เราจะมีแต่ความสะดุ้งกลัวต่อมรณภัยและภัยทั้งปวงอยู่ตลอดเวลา

แต่เราจะหมดความรู้สึกละอย่างนี้
แปรมาเป็นความสุขที่ไม่มีขอบเขต
มีความปลอดภัยและอบอุ่นในชีวิต
ต่อเมื่อเราปฏิบัติธรรมจนกระทั่งเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว
ซึ่งมีอยู่แล้วในตัวของเรา

ด้วยวิธีการง่าย ๆ แค่อัลลิตาเบา ๆ
ทำตัวให้สบาย ทำใจให้สงบ
ง่วงก็ปล่อยให้หลับ เมื่อยก็ขยับ
ฟังก็ลืมตา แล้วก็ว่ากันใหม่
ทำความเพียรเรื่อยไป
ด้วยสูตรสำเร็จ คือ **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”**
ใจหยุดนี้แหละเป็นตัวสำเร็จ
หยุดใจได้...ก็เข้าถึงได้

๒๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๓๗

ปฏิบัติธรรมเพื่ออะไร?

https://dhamma01.blogspot.com/2016/09/blog-post_65.html

เราปฏิบัติธรรมเพื่อความบริสุทธิ์บริบูรณ์แห่งชีวิต ไม่ใช่เพื่ออยากเด่นอยากดัง หรือต้องการให้ใครมายกย่องสรรเสริญ หรือปรารภนาถาสักการะ แต่เรามุ่งปฏิบัติธรรมเพื่อทำความบริสุทธิ์ให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

จิตยังสะอาด ยิ่งบริสุทธิ์ ก็ยิ่งมีความสุขมาก มีปัญญาบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น รู้เห็นอะไรไปตามความเป็นจริง ซึ่งจะทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง สมบูรณ์ มีความสุขตลอดเส้นทางในระหว่างที่มีชีวิตอยู่

แม้จะอยู่บนเตียงผู้ป่วย ก็ป่วยแต่เพียงร่างกายเท่านั้น แต่จิตใจ
องอาจ สูงส่ง มีความสุข อยู่ในบุญกุศล อยู่ในธรรม อยู่ในพระรัตนตรัย
ภายในที่สุกใส สว่าง

จนกระทั่งถึงวันสุดท้ายของชีวิตก็ยังมีความสุข เมื่อละโลกไปแล้ว
ก็ยังมีความสุขในสัมปรายภพ ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ เข้าไปเป็นสหายแห่ง
เทวดาทั้งปวง

๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๓๘

เข้าถึงธรรม..ไม่ยาก

https://dhamma01.blogspot.com/2016/05/blog-post_8.html

การปฏิบัติธรรม...เป็นสิ่งที่ง่ายที่สุดในโลก
ไม่มีอะไรที่ง่ายไปกว่านี้อีกแล้ว

แค่เราหลับตาเบา ๆ ผ่อนคลายสบาย ไม่ต้องคิดเรื่องอะไรทั้งสิ้น ทำใจหยุดนิ่งที่กลางกายเท่านั้น เดียวเราก็จะเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่ในตัวเช่นเดียวกับที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านได้เข้าถึง

เหลือแต่เพียงเราประกอบความเพียรให้สม่ำเสมอ อย่าให้มีสิ่งใดมาเป็นข้ออ้าง ข้อแม้ เจื่อนใจ ไม่ว่าเราจะเจ็บป่วยไข้ จะง่วงนอน หรือมีภารกิจอันใดก็ตาม เศรษฐกิจจะขึ้นจะลง สิ่งแวดล้อมจะเป็นอย่างไร ไม่ใช่อุปสรรคในการที่เราจะปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายในตัว

๑๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

P. Yad

๓๕

ความสุขแท้จริง..อยู่ในตัว

https://dhamma01.blogspot.com/2016/09/blog-post_13.html

ใจของเราเตลิดเปิดเปิง
จากฐานที่ ๗ มายาวนานแล้ว
ที่เราเคยได้ยินคำว่า “ใจแตก”
มันแตกจากตรงนี้แหละ

ใจแตกไปติดในเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย
ตั้งแต่เราเติบโตเจริญวัยเรื่อยมากระทั่งถึงวันนี้
เราจึงไม่เคยพบความสุขที่แท้จริงสักที

เพราะความสุขมีที่เดียว
อยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนี้
ดังนั้น เราจึงต้องนำใจกลับมาสู่ที่ตั้งดั้งเดิม
เป็นตำแหน่งที่ถูกต้องและดีงาม
ที่จะทำให้เรามีความสุขมาก ๆ
และสมหวังในชีวิต

๒๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๓

๔๐

ใจหยุด ใจนิ่ง..เข้าถึงบรมสุข

https://dhamma01.blogspot.com/2016/09/blog-post_1.html

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงค้นพบว่า ความสุขที่แท้จริงนั้น อยู่ในตัวเรา ไม่ต้องไปแสวงหาที่ไหน ถ้าแสวงหาผิดที่ก็ไม่พบ ถ้าแสวงหาถูกที่จึงจะพบ เมื่อพบแล้วพระองค์ก็สรุปให้ฟังว่า นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ ใจหยุด ใจนิ่ง เป็นบรมสุข

คือ ใจที่ปลด ปล่อย วาง จากอารมณ์ต่างๆ ภายนอก จากความ ยินดียินร้าย ในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ต่างๆ เหล่านั้น ให้หันกลับมาหยุดนิ่งอยู่ภายใน

สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นไม่ใช่ของจริง ไม่ว่าจะเป็นคน เป็นสัตว์ เป็นสิ่งของ เป็นเพียงแค่เครื่องอาศัยชั่วคราวเท่านั้น ไม่ซำก็จะแตกดับไป เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็เสื่อมสลายไป เนื่องจากไม่ใช่ของจริง มันจึงมีสภาพอย่างนั้น

พระองค์สอนให้เราได้รู้จักว่า เมื่อมันไม่ใช่ของจริง มันมีอาการเปลี่ยนแปลงอย่างนั้น จึงไม่ควรไปยึดมันถือมันว่า นั่นเป็นของเรา นั่นเป็นตัวเรา ถ้ายึดแล้วก็ไม่ได้อะไร พลอยแต่ทำให้เกิดความทุกข์ใจ

แต่สิ่งที่เป็นของจริงนั้น

อยู่ในกลางใจเรา

ในกลางของกลางตัวเรา...

ตรงที่ใจหยุดใจนิ่งนั่นแหละ

๒๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๑

๔๑

ใจหยุดนิ่งได้อานิสงส์ไฟศาล

https://dhamma01.blogspot.com/2016/08/blog-post_13.html

ฝึกใจให้หยุดนิ่งให้ได้ สิ่งอื่นจะเป็นเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ เรื่องธุรกิจ การงาน เรื่องทำมาหากิน เรื่องอะไรที่นอกเหนือจากนี้ เป็นสิ่งไม่เป็นสาระ ไม่เป็นแก่นสาร หยุดกับนิ่งนี้แหละเป็นสาระ เป็นแก่นสารของชีวิต ที่จะทำให้เราได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว เราเกิดมาเพื่อการนี้

ต้องใช้ทุกอนูวินาที ฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งให้ได้ หยุดแค่กะพริบตาเดียว ได้อานิสงส์ยิ่งใหญ่ไพศาลมากกว่าสร้างโบสถ์ สร้างวิหารมากมายนัก เพราะว่าเป็นทางมรรคผลนิพพาน ทางหลุดทางพ้นจากกิเลสอาสวะ หยุด ประเดี๋ยวเดียว ความสุขก็พรุ้งพรุ้งออกมา เพราะฉะนั้นหยุดกับนิ่งนี้แหละ เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต

๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

P. Yad

๔๒

จิตที่ฝึกดีแล้ว ย่อมนำสุขมาให้

https://dhamma01.blogspot.com/2016/06/blog-post_27.html

ใจต้องฝึกฝน และทำให้เจริญให้มาก ๆ ฝึกมากแล้วจะทำประโยชน์ให้ตนเองได้เป็นอย่างดี จะเปลี่ยนจากปุถุชนให้เป็นอารยชนได้

ยกตัวอย่าง คนเหมือนกัน คนหนึ่งไม่โกรธ ใจดี มีเมตตา
ย่อมเป็นที่อยากเข้าใกล้ของคนทั่วไป

และถ้าใจรักษาคุณธรรมนี้ไว้มาก ๆ อาจทำให้น่ากราบไหว้ เป็นที่เคารพบูชา เพียงไม่โกรธอย่างเดียวยังได้คุณพิเศษถึงเพียงนี้ ถ้าไม่โลกด้วยจะยิ่งดีมากกว่านี้หลายเท่า

สมดังภาษิตที่ว่า

ความสุขความเจริญทั้งมวล ย่อมเกิดขึ้นจากใจก่อนทั้งสิ้น

เมื่อเปลี่ยนแปลงใจให้ดีแล้ว สิ่งดี ๆ หลายอย่าง เช่น ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ
ลาภ ยศ สิ่งดี ๆ ทั้งหลาย ย่อมเป็นผลพลอยได้ตามมาด้วย

ฉะนั้น ใจเป็นต้นเหตุของความสุขความเจริญทั้งมวล

ในชีวิตนี้ควรฝึกฝนใจ และให้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต เพราะ
นอกจากเป็นแหล่งที่มาของบุญแล้ว ยังนำมงคลทั้งหลายมาสู่ตนด้วย

๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๕

๔๓

คือ..ความเรียบง่ายภายใน

https://dhamma01.blogspot.com/2016/05/blog-post_96.html

ครูสอนภาษาท่านหนึ่งกล่าวว่า การเรียนภาษามันต้องง่าย ๆ ตรงไปตรงมา เพราะภาษาหรือประโยคคำพูด ไม่ได้เริ่มต้นมาจากนักปราชญ์ บัณฑิต หรือปัญญาธิสวรค์ แต่เริ่มต้นจากชาวบ้านธรรมดา คือ มีประธาน มีกริยา แล้วก็มีกรรม ท่านก็ยกตัวอย่างว่า เช่น ฉันทกินข้าว และหลังจากนั้นก็ผูกประโยคกันให้ซับซ้อน ให้ดูเลิศหูสละสลวยกันขึ้นมา แต่จริง ๆ ก็มีความหมายแค่ ฉันทกินข้าว

การปฏิบัติธรรมก็เช่นเดียวกัน

จริง ๆ แล้วมันเรียบง่าย สบาย ๆ

เข้าถึงได้โดยไม่ยาก

ทำให้ให้อินโนเซนซ์เหมือนเด็ก ๆ ง่าย ๆ

เดี๋ยวก็เข้าถึงได้

แล้วสิ่งที่เป็นความลับ เหลือเชื่อ เช่น เรื่องนรก สวรรค์ นิพพาน
ก็จะถูกเปิดเผยออกมา สว่าง กระฉ่าง เหมือนเราชักม่านแห่งความมืด
ในยามรัตติกาล ให้แสงสว่างแห่งดวงอาทิตย์ได้โคจรทำความสว่างแก่โลก
มันก็ง่าย ๆ แค่นั้นเอง

๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

๔๔

อย่าประมาทในชีวิต

https://dhamma01.blogspot.com/2016/07/blog-post_5.html

เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้อีกไม่นาน
เดี๋ยววัน เดี่ยวคืน เดี่ยวก็จะหมดเวลาแล้ว

เราแกลงไปทุก ๆ วันจริง ๆ
แม้ใครจะมาชื่นชมเราว่า ดูแล้วยังไม่แก่ ไม่จริงหรอก
จริง ๆ แล้วเรานอนกับคนแก่ทุกวันอยู่บนเตียงของเรา
คือ นอนกับตัวของเราเอง ที่แกลงไปทุกวัน
สภาพร่างกายที่เสื่อมลงไปเรื่อย ๆ ทุกวัน
แล้วไม่ช้าเราก็จะไปสู่เชิงตะกอน

เพราะฉะนั้น เวลาที่เหลืออยู่ มีไม่มากเลย
อย่าคิดว่า เรามีเวลาเหลือเฟือ
เราจะนั่งธรรมะเมื่อไรก็ได้
เพราะเราได้ทราบสูตรสำเร็จในการเข้าถึงธรรมกายแล้วว่า
ให้หยุด ให้นิ่ง ให้เฉยอย่างสบาย ๆ เราจะทำเมื่อไรก็ได้
คิดอย่างนี้เรียกว่า ยังประมาทอยู่!

เราจะต้องคิดว่า เราจะตายวินาทีนี้
ก่อนตาย...เราจะเอาอะไรเป็นสรณะ เป็นที่พึ่งที่ระลึก
หรือยึดเอาไปในภพเบื้องหน้า
คิดอย่างนี้แล้วเราจะได้ไม่ประมาท

ผู้ที่เข้าถึงพระธรรมกายไม่ได้
มีเพียงประการเดียว คือ ผู้ที่ไม่ทำเท่านั้น
ไม่เกี่ยวกับว่า บุญมากหรือบุญน้อย
มันขึ้นอยู่กับว่า จะทำ หรือไม่ทำ
อยากได้ หรือไม่อยากได้ เท่านั้นเอง

๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๖

๔๕

ความแข็งแรงมีไว้สร้างที่ดี

https://dhamma01.blogspot.com/2016/07/blog-post_8.html

ยังแข็งแรงอยู่ ต้องรีบชวนขวายนั่งธรรมะกันให้เต็มที่ อย่าเอาความแข็งแรงไปทำอย่างอื่น ที่ไม่เป็นบุญกุศล เพราะไม่เกิดประโยชน์อะไร ถ้าเอาความแข็งแรงไปทำบาป ก็จะมีวิบากตามมาอีก เสียตายความแข็งแรง

สิ่งสำคัญในการปฏิบัติธรรม คือ ความแข็งแรงและความปลอดภัย ทั้งสองอย่างเป็นหัวใจสำคัญ ไม่เช่นนั้นพญามารเอาไปทำอย่างอื่นจนหมดแรง

จิตเดิมแท้ของเราจะใสสะอาด แต่พญามารเอากิเลสเข้ามาสอดบັงคับให้เราไปสร้างกรรมอีก ดังนั้นในช่วงที่ยังแข็งแรงอยู่ ต้องตั้งใจนั่งธรรมะ และสร้างบุญกันให้เต็มที่

P. Yad

๔๖

ยกใจให้สูง

https://dhamma01.blogspot.com/2016/09/blog-post_14.html

ยกใจของเราให้สูง

ยิ่งยกใจให้สูงมากเท่าไร

ก็จะยิ่งมองเห็นอะไรได้กว้างขวางขึ้น

ความรู้สึกแบ่งเขา แบ่งเรา ก็จะหมดสิ้นไป

เพราะใจไม่ค่อยสูง

ถึงได้แบ่งเป็นนั่นพวกเรา...นั่นไม่ใช่พวกเรา

ก็เลยทำให้เกิด...

ความคิด เบียดเบียนกัน

คำพูด เบียดเบียนกัน

การกระทำ เบียดเบียนกัน

รบราฆ่าฟันกัน

เพราะฉะนั้น จำเป็นอย่างเร่งด่วน

ที่จะต้องยกใจให้สูงขึ้น

๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๔๗

ฝึกใจให้คิดแต่เรื่องดี ๆ กันดีกว่า

https://dhamma01.blogspot.com/2016/08/blog-post_20.html

ต้องฝึกใจให้คิดแต่เรื่องบุญกุศล

สิ่งเหล่านี้ คือสิ่งที่ควรคิด

คิดแล้วใจเป็นบุญกุศล

ถ้าใจคิดเรื่องไม่ดี แล้วเรามีสติยังคิดได้ ก็นั่งเสีย

ให้ใช้สติพิจารณาว่า เราคิดไม่ดีในเรื่องอะไรบ้าง

แล้วใช้ปัญญาสอนตัวเองว่า จะไม่คิดอย่างนี้อีก

ตอนแรก ๆ ทั้ง ๆ ที่รู้ แต่ใจก็ยังเศร้าหมองตาม
เหมือนขับรถ เมื่อเบรกแล้วจะยังไม่หยุดทันที ความเฉื่อยยังมีอยู่
ใจก็เช่นกัน ยังมีความเฉื่อยหลงค้างอยู่ในใจ ทำให้ใจเศร้าหมอง

“รู้ทันเสียเพียงครึ่ง รู้ไม่ถึงเสียทั้งหมด”

ตอนแรก ๆ ก็ต้องฝึก ซึ่งอาจจะมึนใจไปตามมันบ้าง
แต่ต่อไปจะสามารถตัดใจไม่คิดได้เลยทั้งหมด
พอรู้ว่าสิ่งนี้ไม่ดี ก็ไม่คิด ตัดฉบับได้ทันที
ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับ การฝึกฝน

๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

๔๘

ทุกภารกิจ ฝึกจิตได้

https://dhamma01.blogspot.com/2016/09/blog-post_77.html

การทำสมาธิ เราสามารถทำได้ทุกอิริยาบถ ทุกภารกิจเราสามารถฝึกใจได้

ให้สังเกตดูใจตัวเราเอง สังเกตดูการกระทำ การพูด การคิด ทุกอย่างที่เราทำว่า “พอดี” แล้วหรือยัง ไม่ว่าจะกวาดบ้าน จะล้างถ้วยล้างชาม จะหั่นผัก งานต่าง ๆ เหล่านี้เป็นกิจกรรมส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวัน ซึ่งเราต้องทำ ถ้าเราสามารถทำงานเหล่านี้ให้พอดีได้แล้ว เราก็สามารถฝึกใจให้พอดีได้

นั่นคือ เราจะรู้จักคำว่า “วางใจให้ถูกส่วน” แล้วธรรมะก็จะเกิดเป็นความสว่างขึ้นในใจ ดุคุณยายอาจารย์ฯ เป็นตัวอย่าง ท่านทำงานหยาบ* ได้พอดีทุกอย่าง งานละเอียด* ท่านจึงสามารถทำได้ดี

๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๔

*งานหยาบ หมายถึง การกิจหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่ต้องทำ

*งานละเอียด หมายถึง การปฏิบัติธรรม ฝึกใจให้หยุดนิ่งภายใน

P.Yod

๔๕

ภารกิจกับจิตใจไปด้วยกัน

https://dhamma01.blogspot.com/2016/05/blog-post_21.html

ต้องบริหารเวลาให้เป็น
จัดสรรเวลาของเราให้ลงตัว
ให้มีเวลาว่างสำหรับแสวงหา
หนทางพระนิพพานของตนเองให้ได้
อย่างน้อยวันละชั่วโมง หรือสองชั่วโมงก็ยังดี

ส่วนเวลาอื่นที่เรามีภารกิจประจำวันที่ต้องทำ ก็พยายามฝึกฝน ทำควบคู่กับภารกิจนั้นไป เพราะภารกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน ใครทำสองอย่างนี้ไปพร้อม ๆ กันได้ ถึงจะเรียกว่า บริหารเวลาเป็น มีความตั้งใจที่จะทำความปรารถนาของเราให้สมหวัง ย่อมได้ชื่อว่า เป็นผู้ไม่ประมาทในชีวิต

ภารกิจกับจิตใจควรจะไปด้วยกัน ไม่ควรเป็นสิ่งที่แย้งกัน หรือเป็นข้ออ้างว่า เราต้องทำธุรกิจการงาน จะต้องเรียนหนังสือ เลยทำให้ไม่มีเวลา หรือบางคนอ้างว่า สุขภาพไม่แข็งแรง ยังเจ็บป่วยไข้ คอยให้หายป่วย แล้วค่อยแสวงหาหนทางพระนิพพานทำอย่างนี้ไม่ถูกนะ เพราะเรามีเวลาของชีวิตที่จำกัดเหลือเกิน และความตายก็ไม่มีนิमितหมาย

๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

๕๐

“สัมมาอะระหัง” กลั่นใจได้

https://dhamma01.blogspot.com/2016/09/blog-post_20.html

ให้มีคำภาวนา สัมมาอะระหัง ในใจ ควบคู่กันไปกับภารกิจ ภาวนาไปเรื่อย ๆ ในทุกอิริยาบถ ทุกกิจกรรม ภาวนาอย่างเป็นสุขใจ สบายใจ เพราะเรากำลังทำความดี

การภาวนา สัมมาอะระหัง สามารถทำได้ตลอดเวลา

แม้ยามโกรธ

เราก็ภาวนา สัมมาอะระหัง ในใจได้

ความโกรธนั้นก็จะมลายหายไป

ความทุกข์อะไรเกิดขึ้น

เราก็ภาวนาได้

ความทุกข์นั้นก็จะหายไป

แม้มีความสุขเกิดขึ้นมา

เราภาวนา

ก็จะเพิ่มเติมความสุขให้มากขึ้น

จะเห็นได้ว่า การภาวนา สัมมาอะระหัง ไม่ได้ขัดกับการทำมาหากินเลย เหมือนเราขับรถไปด้วย คุยไปด้วย ใช้ทั้งมือ ทั้งขา ทั้งตา ทั้งหู ทั้งปาก พูดไปด้วย เรายังทำได้ การภาวนาก็เช่นเดียวกัน เป็นงานทางใจ

เพราะฉะนั้น จะทำมาหากินหรือจะทำอะไร ก็ทำไปเถอะ แต่ในขณะเดียวกัน เราก็ภาวนา สัมมาอะระหัง ไปด้วย ทำด้วยใจที่เบิกบานมีความสุข

๖ พฤตจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๑

๕๑

ทางรอดของมนุษย์

https://dhamma01.blogspot.com/2016/05/blog-post_12.html

ตอนนี้ทั่วโลกต่างก็มีสุขมีทุกข์กันไป
บางประเทศก็สุขมาก ทุกข์น้อย
บางประเทศก็ทุกข์น้อย สุขมาก
หรือทุกข์มากสุขน้อยสลับกันไป
ซึ่งเป็นเรื่องปกติธรรมดา...

ทางรอดของมวลมนุษยชาติ มีทางเดียวเท่านั้น
คือ ต้องมองกลับเข้าไปสู่ภายใน
หยุดใจให้ได้ แล้วให้เข้าไปถึงพระรัตนตรัยในตัว

อย่ามัวทะเลาะ หรือขัดแย้งกัน

มองผ่านความแตกต่าง

เข้าไปถึงความเหมือนกันภายใน

นั่นแหละ เป็นทางรอดของมวลมนุษยชาติ

ถ้าทุกคนทำอย่างนี้...

โลกก็จะเกิดสันติสุขที่แท้จริง

เพราะฉะนั้น...ถึงเวลาแล้ว

ที่เราควรจะเลิกทะเลาะกัน แล้วก็หยุดใจเข้าสู่ภายใน

๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลตา { หึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

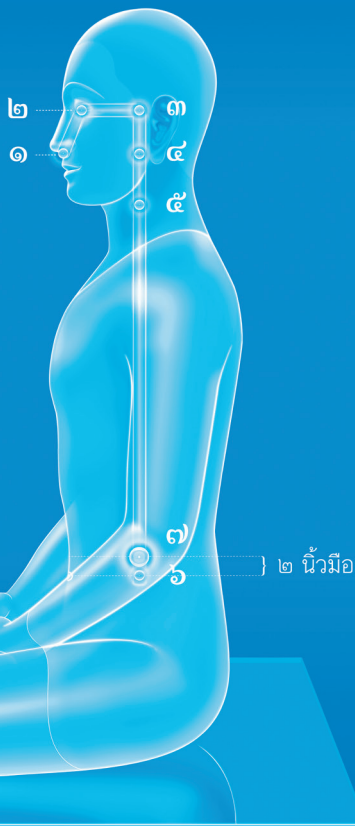
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ กลางท้องระดับสะดือ

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือ ความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง ที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศาสนากำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติ เพื่อการดำรงชีวิตประจำวันอย่างเป็นสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติ สัมปชัญญะ และปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิสัย ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่าย ๆ ดังวิธีปฏิบัติที่พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจให้นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีล ๕ หรือศีล ๘ เพื่อย้ำความมั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. คุณเก่าหรือนั่งพับเพียบสบาย ๆ ระลึกถึงความดีที่ได้กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จนราวกับว่าร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงามความดีล้วน ๆ

๓. นั่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย นั่งให้อยู่ในท่าที่พอดี ไม่ฝืนร่างกายมากจนเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ หลังตรงพอสบาย

คล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตา หรือขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมั่น
วางอารมณ์สบาย สร้างความรู้สึกให้พร้อมทั้งกายและใจว่า กำลังจะ
เข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบสบายอย่างยิ่ง

๔. นึกกำหนดนิมิต เป็น “ดวงแก้วกลมใส” ขนาดเท่าแก้วตาดำ
ใสบริสุทธิ์ ปราศจากรอยตำหนิใด ๆ ขาวใส เย็นตาเย็นใจ ดังประกายของ
ดวงดาว ดวงแก้วกลมใสนี้ เรียกว่า บริกรรมนิมิต นึกสบาย ๆ นึกเหมือน
ดวงแก้วนั้น มานิ่งสนิทอยู่ ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นึกไป ภาวนาไป
อย่างนุ่มนวล เป็นพุทธานุสติว่า “สัมมาอะระหัง” หรือค่อย ๆ น้อมนึก
ดวงแก้วกลมใสให้ค่อย ๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน
โดยเริ่มต้นตั้งแต่ฐานที่ ๑ เป็นต้นไป น้อมนึกอย่างสบาย ๆ ใจเย็น ๆ
ไปพร้อม ๆ กับคำภาวนา

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงแก้วกลมใสปรากฏแล้ว ณ กลางกาย ให้วาง
อารมณ์สบาย ๆ กับนิมิตนั้น จนเหมือนกับว่า ดวงนิมิตเป็นส่วนหนึ่งของ
อารมณ์ หากดวงนิมิตนั้นอันตรายหายไป ก็ไม่ต้องนึกเสียดาย ให้วาง
อารมณ์สบาย แล้วนึกนิมิตนั้นขึ้นมาใหม่แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้น
ไปปรากฏที่อื่น ที่มีใช้ศูนย์กลางกายให้ค่อย ๆ น้อมนิมิตเข้ามาอย่าง
ค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการบังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุดสนิท ณ ศูนย์กลางกาย

ให้วางสติลงไปยังจุดศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกคล้าย มีดวงดาวดวงเล็ก ๆ อีกดวงหนึ่ง ซ้อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวงเดิม แล้วสนใจ เอาใจใส่แต่ดวงเล็ก ๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อย ๆ ใจจะปรับ จนหยุดได้ถูกส่วน เกิดการตกศูนย์ และเกิดดวงสว่างขึ้นมาแทนที่ ดวงนี้ เรียกว่า “ดวงธรรม” หรือ “ดวงปฐมมรรค” อันเป็นประตูเบื้องต้น ที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน

การระลึกนึกถึงนิมิตสามารถทำได้ในทุกแห่งทุกที่ทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน หรือขณะทำภารกิจใด ๆ

ข้อแนะนำ คือ ต้องทำให้สม่ำเสมอเป็นประจำ ทำเรื่อย ๆ ทำอย่างสบาย ๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แค่ไหน ให้พอใจแค่นั้น ซึ่งจะเป็นการป้องกันมิให้เกิดความอยากจนเกินไป จนถึงกับทำให้ใจต้องสูญเสีย ความเป็นกลาง และเมื่อการฝึกสมาธิบังเกิดผลจนได้ “ดวงปฐมมรรค” ที่ใสเกินใส สวยเกินสวย ติดสนิทมั่นคงอยู่ที่ศูนย์กลางกายแล้ว ให้หมั่น ตรีกระลิกนึกถึงอยู่เสมอ

อย่างนี้แล้ว ผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้นทางแห่งความสุข ความสำเร็จ และความไม่ประมาทได้ตลอดไป ทั้งยังจะทำให้สมาธิละเอียดลุ่มลึกไปตามลำดับอีกด้วย

ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือ ไม่ใช่กำลังใด ๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตา เพื่อให้เห็นนิมิตเร็ว ๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจาก ศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. อย่าอยากเห็น คือ ทำใจให้เป็นกลาง ประคองสติ มิให้เผลอ จากบริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้นอย่า กังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้น อุปมา เสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกสมาธิ เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน อาศัยการนึกถึง “อาโลกสิณ” คือ กสิณความสว่างเป็นบทเบื้องต้น เมื่อฝึกสมาธิจนเข้าถึงดวงปฐมมรรคแล้ว ฝึกสมาธิต่อไป ผ่านกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปรพพรหม จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว จึงเจริญวิปัสสนาในภายหลัง ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายทีเดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืน เดิน นอน หรือนั่ง อาย่ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนา พร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตเกิดขึ้นแล้วหายไป ก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ย่อมเป็นปัจจัยให้เกิดความสุขได้ เมื่อซัดซ้อมปฏิบัติอยู่เสมอ ๆ ไม่ทอดทิ้ง จนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว ก็ให้หมั่นประคองรักษาดวงปฐมมรรคนั้นไว้ตลอดชีวิต ดำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดี ย่อมเป็นหลักประกันได้ว่า ได้ที่พึ่งของชีวิตที่ถูกต้องดีงาม ที่จะส่งผลให้เป็นผู้มีความสุข ความเจริญ ทั้งในภพชาตินี้ และภพชาติหน้า เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน หากสามารถแนะนำต่อ ๆ กันไป ขยายไปยังเหล่านมนุษยชาติอย่างไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ สันติสุขอันไพบูรณ์ที่ทุกคนใฝ่ฝันก็ย่อมบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ

๑. ผลต่อตนเอง

๑.๑ ด้านสุขภาพจิต

- ส่งเสริมให้คุณภาพของจิตใจดีขึ้น คือ ทำให้จิตใจผ่องใส สะอาด บริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น ปลอดโปร่ง โล่ง เบา สบาย มีความจำ และสติปัญญาดีขึ้น
- ส่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไรได้รวดเร็ว ถูกต้อง และเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น

๑.๒ ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

- ทำให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระฉับกระเฉง กระปรี้กระเปร่า มีความองอาจสง่าผ่าเผย มีผิวพรรณผ่องใส
- มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็น และเชื่อมั่นในตนเอง

- มีมนุษยสัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ เป็นผู้มีเสน่ห์ เพราะไม่มักโกรธ มีความเมตตากรุณาต่อบุคคลทั่วไป

๑.๓ ด้านชีวิตประจำวัน

- ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน
- ช่วยเสริมให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เพราะร่างกายกับจิตใจย่อมมีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็ง ย่อมเป็นภูมิต้านทานโรคไปในตัว

๑.๔ ด้านศีลธรรมจรรยา

- ทำให้เป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เชื้อกฎแห่งกรรม สามารถคุ้มครองตนให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายได้ และเนื่องจากจิตใจดี จึงทำให้ความประพฤติทางกาย และวาจา ดีตามไปด้วย
- ทำให้เป็นผู้มีความมักน้อย สันโดษ รักสงบ และมีขันติเป็นเลิศ
- ทำให้เป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เป็นผู้ที่มีสัมมาคารวะ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

๒. ผลต่อครอบครัว

๒.๑ ทำให้ครอบครัวมีความสุข เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่นอยู่ในศีล ปกครองกันด้วยธรรม เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๒.๒ ทำให้ครอบครัวมีความเจริญก้าวหน้า เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้มีใจคอหนักแน่น เมื่อมีปัญหาครอบครัว หรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมใจกันแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงไปได้

๓. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

๓.๑ ทำให้สังคมสงบสุข ปราศจากปัญหาอาชญากรรม รวมถึงตลอดจนปัญหาสังคมอื่น ๆ เพราะปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นนั้น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการฆ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย การทุจริตคอร์รัปชัน ล้วนเกิดขึ้นมาจากคนที่ขาดคุณธรรม เป็นผู้ที่มีจิตใจอ่อนแอ หวั่นไหวต่ออำนาจ สิ่งยั่วยวนหรือกิเลสได้ง่าย ผู้ที่ฝึกสมาธิย่อมมีจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรม

ในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่น มั่นคง ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ส่งผลให้สังคมสงบสุขได้

๓.๒ ทำให้เกิดความมีระเบียบวินัย และเกิดความประหยัด ซึ่งผู้ที่ฝึกใจให้ตั้งงามด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอ ย่อมเป็นผู้รักความมีระเบียบวินัย รักความสะอาด มีความเคารพกฎหมายของบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองของเราสะอาดน่าอยู่ ไม่มีคนมกง่ายทิ้งขยะลงบนพื้นถนน จะข้ามถนนก็เฉพาะตรงทางข้าม เป็นต้น เป็นเหตุให้ประเทศชาติไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณ เวลา และกำลังเจ้าหน้าที่ที่จะไปใช้สำหรับแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่มีระเบียบวินัยของประชาชน

๓.๓ ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า เมื่อสมาชิกในสังคมมีสุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง ย่อมส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย และเมื่อมีกิจกรรมของส่วนรวม สมาชิกในสังคมก็ย่อมพร้อมที่จะสละความสุขส่วนตน ให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่างเต็มที่ แม้มีผู้ไม่ประสงค์ดีต่อสังคม จะมายุแหย่ให้เกิดความแตกแยก ก็จะไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะสมาชิกในสังคมเป็นผู้มีจิตใจหนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

๔. ผลต่อศาสนา

๔.๑ ทำให้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง และรู้ซึ่งถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนา รวมทั้งรู้เห็นด้วยตัวเองว่า การฝึกสมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้พันทุกข์เข้าสู่นิพพานได้

๔.๒ ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย พร้อมทั้งจะเป็นนายแก่ต่างให้กับพระพุทธศาสนา อันจะเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง

๔.๓ เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป เพราะตราบไต่ที่พุทธศาสนิกชนยังตั้งใจปฏิบัติธรรมเจริญภาวนาอยู่ พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่ตราบนั่น

๔.๔ จะเป็นกำลังส่งเสริมทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา เพราะเมื่อเข้าใจซาบซึ่งถึงประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้ว ย่อมจะชักชวนผู้อื่นให้ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาตามไปด้วย

เมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อนั้นย่อมเป็นที่หวังได้ว่า สันติสุขที่แท้จริงก็จะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน